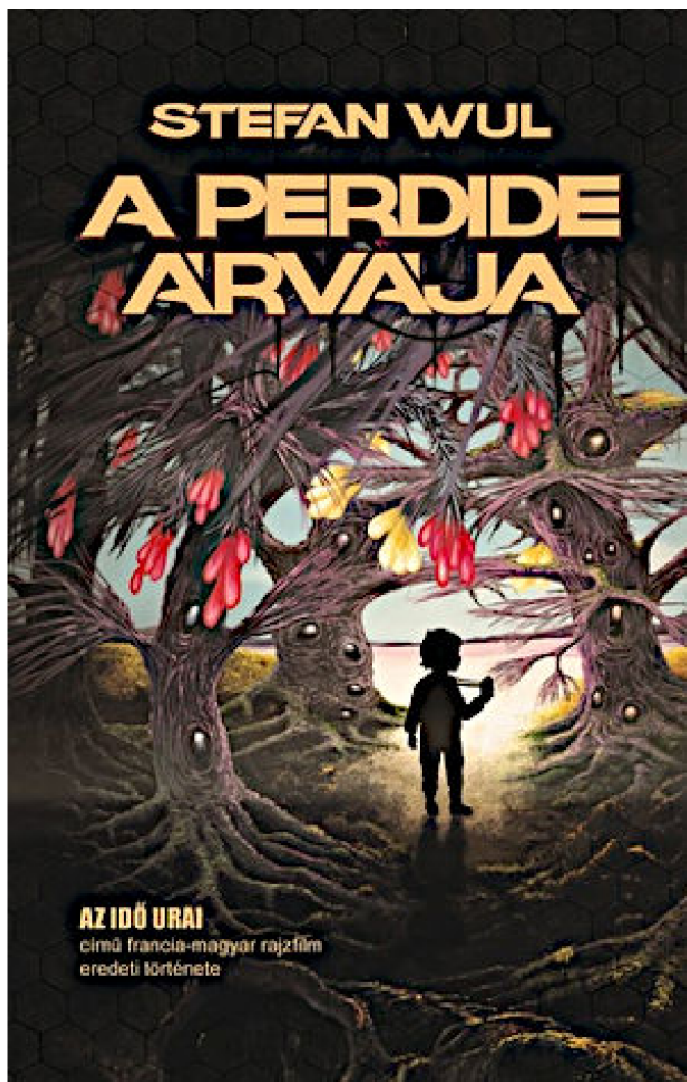

STEFAN WUL A PERDIDE ARVAJA

AZ IDŐ URAI
című francia-magyar rajzfilm
eredeti története

Stefan Wul

A Perdide árvája

Tartalom

Első rész

- Első fejezet
- Második fejezet
- Harmadik fejezet
- Negyedik fejezet
- Ötödik fejezet
- Hatodik fejezet

Második rész

- Első fejezet
- Második fejezet
- Harmadik fejezet
- Negyedik fejezet
- Ötödik fejezet
- Hatodik fejezet

Harmadik rész

- Első fejezet
- Második fejezet
- Harmadik fejezet
- Negyedik fejezet

Első rész

„...Minél gyorsabban haladunk, annál lassabban múlik az idő. A fény sebességénél az idő megszűnik; a pillanat, a most örökké tart.”

Arthur C. Clarke

Első fejezet

A férfi és a gyermek a fűben futott a mályvaszínű réten, hosszú árnyékot vetve maguk előtt. Habár a szakállas férfi nagy volt és atlétikus, tántorgott a fáradtságtól, és úgy minden tizedik lépésnél megbotlott, alig tudta követni szökdelő kisfiát. Fájó szívvel, erőltetve nevetett, játékot színlelt neki. A gyermek megállt, kis kezével megfogott egy virágot, miközben meggyötört apjára pillantott.

– Fuss, kicsim, fuss gyorsan vagy elkaplak – mondta a férfi.

A gyermek nevetni kezdett, és megint elindult. A férfi nagyon izzadt, az inge rongyos volt, de úgy tett, mintha jól érezné magát. Sántított nagyon, ahogy kergette kisfiát, akit mindenképpen meg akart menteni. Néha-néha hátrapillantott a válla fölött, még az éj leszállta előtt el akarta érni a dombokat. Térdre zuhant, és a fejét ingatta, a haja az arcába lógott.

– Nem bírom tovább – mondta.

Kimerült volt, ereje elhagyta, pedig mindennap a vállán hordozta alvó gyermekét. Betegnek érezte magát, mintha gyilkos láz futott volna az ereiben. Tudta, hogy meg fog halni, de előtte még szeretne volna elérni a dombokat. Ez volt a végső reménye. Remegő szájában nem volt erő, hogy visszatartsa a nyálát, haragos könnyei pedig megkapaszkodtak az arcán, a rászállt por barázdáiban.

Szörnyen nehéz volt megemelnie a fejét, úgy tűnt, mintha tonnákat nyomna. Zavaros tekintettel nézte, ahogy a gyermek visszalépdél.

– Nem, nem... – nyögte. – Menj, fiam.

A gyermek nevetett, azt hitte, hogy még mindig csak játszanak. A veszélytől hajtva a férfi lassan, kínlódva, nehezen egyensúlyozva felállt a fűben. Úgy nézett ki, mint egy madárijesztő. A lenyugodni készülő vörös nap felé fordult. Goromba lett a vérszínű fénytől, amitől szakállas arcának vonásai még határozottabban látszottak. Lassan pislogott karikás szemeivel, és figyelt. Baljós moraj hallatszott a láthatár felől.

– Jönnék – suttogta kétségbeesetten.

– Játsszunk még – mondta a gyermek, apja szakadt nadrágját húzogatva. Az apja erre majdnem elesett; megbotlott, épphogy talpon maradt.

– Jönnék – ismételte a férfi.

Fáradtan és halkán azt mondta a gyermeknek:

– Nem tudtam megmenteni anyát, és magamat sem fogom tudni megmenteni. De téged, kicsim, téged megmentelek.

– Miért motyogsz? – kérdezte a fiú az apja lábát rázva. – Viccelsz?

A láthatár felől erősödött a zúgás. Mint ezer méhkas zaja. A férfi ügyetlenül a zsebébe nyúlt. Előhúzott egy tojás alakú fémtárgyat, amin ezer apró lyuk volt, mint egy gyűszűn. A szája elé tartotta és dadogva mondta:

– Jönnék... már nem bírom tovább..., hallasz egyáltalán? Max, hallasz?

A füléhez tette, de csak egy váltakozó hanghullámot hallott. Megrázta, mint egy órát, aminek rossz a rugója, de hiába. Szomorúan nézett maga elé. A túlsó végén nem hallották, nyilván mással voltak elfoglalva. A férfi megnyalta az ajkait, és füttyülni kezdett. A dallam jelszó

volt, amely fényévnyi távolságra lejátsszatott egy felvételt. Háromszor füttyült egyenletesen, majd megint háromszor, de mélyebb hangon – mindez a másodperc töredéke alatt tett meg több millió kilométert az űrben. Hallotta, ahogy megváltozik a hang hullámhossza, és gyorsan mondani kezdte:

– Jól figyelj, Max. Nem válaszolsz, így üzenetet hagyok... Jönnek... A gépem felborult félúton... Nem bírom tovább... meg fogok halni... már csak órák kérdése... Feladom... nem bírok tovább menni... túl fáradt vagyok...

Lehajolt, fájdalmasan köhögött, majd térdre rogyott. A tojás alakú tárgy kiesett a kezéből, a fűbe gurult és hármat pörgött. A férfi lihegve nyúlt érte piszkos, remegő kezével és folytatta az üzenetet:

– A fiamat továbbküldöm... egyedül. Neki adom a mikrót. Kérlek, irányítsd őt, adj neki tanácsokat. A dombok közé küldöm... Isten veled.

Letette a fémtojást, és messzire eldobott egy kulcsot a fűbe.

A zúgás tovább hangosodott. A férfi tébolyult tekintettel nézett, már hallucinált. Fáradtan és lassan, mint egy részeg, odaadta a fiának a mikrót.

– Vedd el – mondta.

A kisfiú zavarodottan, könnyekkel küszködve, csak állt mozdulatlanul. Az apja furcsa rekedtsége és szigorú tekintete idegen volt számára. Egy kicsit félt tőle.

– Már nem játszol? – kérdezte félénken.

– Fogd csak meg – mondta az apja, és a fia kezébe nyomta a mikrót.

A gyermek sírni kezdett, elejtette a tárgyat és néhány lépést tett hátrafelé. A férfi felvette, térden odament a fiához, megint a kezébe adta.

– Ne veszítsd el soha, érted? Beszélj hozzá, és mindig jól figyelj arra, amit mond. És most fuss... a dombok közé...

Menekülj!

– Apa! – pityergett a fiú.

Az apja rémülten hátranézett. Majd a fia felé fordult és minden erejét összeszedve kiabálta:

– Azt mondtam, fuss! Fuss gyorsan, tűnj innen, a fenébe is!

Sosem beszélt még így vele. A gyermek megijedt, elfutott úgy tíz métert, majd zokogva visszafordult.

– Apa!

Az apja tántorogva felállt, és köveket dobált utána.

– Fuss, pimasz kölyök! A dombok közé!

A gyermek kissé arrébb totyogott, majd megint megállt.

– Na, várj csak – mondta az apja.

Elővette az övéből a pisztolyát, két töltény maradt benne. A gyermek elé, a fűbe lőtte mindkettőt.

A rét lángra kapott, a szél a fiú felé terelte a tüzet, ezért el kellett hát indulnia. A lángok felett a férfi megpróbált még utoljára mosolyogni a menekülő kisemberre, de a fiú nem fordult meg, örökre megőrizve emlékezetében apja haragos tekintetét.

Az egyre magasabbra csapó lángok könyörtelenül a dombok felé úzték a fiút. A zúgás fémes morajlássá változott.

– Jönnék... túl késő... De nem kapják meg – mondta a férfi és összeesett.

*

Még mindig futva, a gyermek elhagyta a fényesen lángoló mezőt, és beért a domb nagy, lombos fáinak közé. Az erdei félhomályban itt-ott színes gyümölcsök lógtak, mintha kis lámpások lettek volna. A talaj enyhén lankás volt felfelé, a mohák között néhol ezüstösen csillogott a homok.

A gyermek lassított, elbúvólték az ágakról lógó csendes,

ünnepi díszletnek látszó élő lámpások, de még mindig szipogott kicsit. Bánatában egyre mérgesebb lett a környezetére.

– Nem is szépek a lámpáid – mondta egy fának.

Mintha Dávid hívta volna Góliátot, egy fa-Góliátot, aki csak áll közömbösen, nagy, széttárt karokkal. A gyermek mérgesen belerúgott a törzsébe.

– Megmondalak Apának. Ő sokkal erősebb, mint te.

A gyermek letelepedett a mohára, és sírni kezdett megint az apja miatt. Észrevette, hogy még mindig a kezében tartja a fémtőjét. Dühösen nézte, majd hozzávágta a fához. A mikro visszapattant pár méterre, majd megállt egy kis homokbuckán, visszatükrözve a színes gyümölcslámpák fényeit. A gyermek komoran nézte.

– Nem vagy szép – mondta.

Ez volt a legdurvább sértés, amit mondani szokott. Azt hitte, nagyon sértő, ha valakire vagy valamire azt mondja, hogy csúnya.

Azonban, elfelejtve, hogy milyen kemény is tud lenni, a mikrohoz mászott és megpörgetgette a homokban, ami erre forogva szórta vissza a fényt. Pár perc játék után a tojás félig elsüllyedt a fémes homokban. A fiú oldalra fordította a fejét, és megkérdezte tőle:

– Jól elvagy a kis ágyadban?

Egy dalocskát énekelgetett, és kézbe vette a mikrót.

– Neked szemeid vannak. Azért, hogy jobban láss? És miért nem szólalsz meg? Azért mert te csak Apával beszélsz?

Lefeküdt a tojás mellé a homokba. Hallotta belőle a mindig újrakezdődő hanghullámot és mosolyogva utánozta:

– Iuiuiuiu...

Így fekve aztán el is álmosodott. Félig nyitott szájjal

szundikált, apró ezüstös porszemek ragadtak az arcán maradt könnycseppekbe.

Az erdőre teljes csendben leszállt az éj. A morajlás már rég elhalkult. A lámpák alatt egészen reggelig aludt a gyermek.

Második fejezet

A száguldó úrhajó törzsén a Nagy Max felirat csillogott. A gazdáját is így hívták, a nagydarab mulatt férfit, akit az egész Líra-rendszerben jól ismertek. Max a kabinjában aludt. Meztelen, izmos teste keresztben feküdt a matracon, az egyik karja lelógott, a keze a padlót súrolta, a másikat a napot nem ismerő, kéklő hajú feje alá hajtotta.

Max világcsavargó kalóz volt, aki persze csempészkedett is. A Líra népéhez tartozott, akik szinte úristennek tartották. Gyakran mesélt a kalandjairól, a verekedésekről, meg a fényűző játékbárlangokban eljátszott sok aranyról. De a rendőrség sosem tudta rábizonyítani törvényellenes szokásait, mindig ki tudta kerülni a csapdákat. Ment ide-oda, eltűnt évekre, aztán újra felbukkant, de csak néhány hónapot öregedett, mert állandó nagy sebességű utazásai fiatalon tartották. A rendőrtisztek képébe nevetett, bosszút állt egy árulón, elcsábította egy király lányát, megduplázta, ha nem megtriplázta a vagyonát valamilyen kikezdhetetlen módszerrel, a bevételének a felét pedig olyan szegényeknek adta, akik szimpatikusak voltak neki. Dicsőített legenda volt, egy közkedvelt rabló.

Álmában mosolygott és megmozdult, amitől felébredt. A szemét résnyire nyitva egy pillanatig az ajtó fölötti kis zöld lámpára nézett. A motor rezgése alig érezhetően, szinte masszírozta a csontvelőjét. Mintha összenőtt volna az úrhajójával, és kommunikálni tudott volna vele. Gyorsan felállt, és morogva nyújtózkodott egyet. Bal arcán sebhely látszott, a csuklóján méregdrága karkötő volt – egyedi,

híres ékszer, külön ő készítette akkora méretben, hogy a fél alkarját eltakarta. Arany, platina és drágakövek díszítették, száz kicsi számlap mutatta száz bolygó idejét és még több bonyolult dolgot, amit csak a gazdája ismert. El volt látva tér-idő kiegyenlítővel is, igazi technikai és művészeti csoda volt. Max minden holmija közül talán erre a karkötőre vigyázott a legjobban. Ránézett, és a homlokát ráncolta.

– Kilenc órát aludtam – mondta. – Belle a férjével kellett, hogy legyen este.

Nagy magányában gyakran beszélt hangosan. Az ajtó felé indult, majd hirtelen megállt. – Még van időm lezuhanyozni. Belle és Martin hívtak volna, ha lenne valami.

Szokásától eltérően most volt két utasa, akik segítségre szorultak.

Max bement a zuhanyfülkébe.

Negyedóra múlva jött ki, és felvett egy alsónadrágot az utasai szemérmességére való tekintettel. Amikor csak lehetett, meztelen volt. Szerette a szabadságot e téren is, így pihente ki a különböző bolygókon szkafterben eltöltött hosszú órákat.

Fütyörészve lement a lépcsőn a hídra, és kinyitotta az ajtót.

A hatalmas, ezernyi fénnel villódzó monitor alatt meglátta a vörös hajú Martint, a műszerfalra dőlve.

Max káromkodva odaugrott, ránézett a kijelzőkre, és egy kart meghúzva csökkentette a sebességet. A hajtómű felpörgött, közben mintha kasztanyetta kattogott volna benne. Max megrázta Martin vállát, mire a vörös hajú kinyitotta az egyik szemét.

– Na, mi van?

– Ostoba – mondta Max. – Ha álmos, akkor szóljon nekem, vagy vegyen be egy pirulát. Majdnem egyenesen

nekimentünk egy meteornak. Maga teljesen megőrült?

Martin csak hebegett: – De hát az automata...

Az automata eltérítő nem működik tízezer tonna fölött. Most majdnem megöltem magam, maga miatt.

– Ez nagyon érdekes és...

– Lehet, hogy érdekes, de majdnem összeütköztünk egygel. És még fel is idegesített, jóember. Nem elég, hogy majdnem kárt okozott, még vitatkozik is. Maga nem tud megítélni tízezer tonnát, ha érdekes, ha nem. Ha ideültetek valakit, annak legyen esze.

– Mi történt? – kérdezte egy szelíden aggódó hang.

A két férfi Belle felé fordult, aki a folyosó küszöbén állt. A nőhöz illett a neve, ami szépet jelent. Csinos alakjára rásimult a tunikája. Vállig érő szőke haj, napbarnított, finoman metszett arc, ívelt ajkak... Csodálkozó tekintetét csak még jobban kihangsúlyozták nagy, zöld szemei.

– Az történt – mondta Max visszafordulva a műszerfal felé –, hogy az ostoba férje majdnem porrá zúzott minket. Elaludt vezetés közben.

– Ez igaz, Martin? Még lenne mit...

– Hallgass, Belle! – vágott közbe Martin. Dühítette, hogy megalázták a felesége előtt, és elindult a nő felé felemelt kézzel.

– Hé! – szólt rá Max. – Nem tetszik ez a keménykedés. Itt én vagyok a parancsnok. Martin, kérem, üljön le.

– Igen, maga a parancsnok! – kiabált Martin. – Nagyképű alak, aki alsónadrágban mászkál, hogy az izmait mutogathassa! Igen... maga a parancsnok, maga kékfejű kalóz. Tudjuk, hogy ki maga, igen, egy követelőző mocskos csempész, aki...

– Martin! – kiáltotta Belle.

– Te hallgass! Tudom, hogy ki ez, egy gengszter, aki rengeteg pénzt csikart ki tőlünk, hogy felvegyen minket.

Martin Max elé lépett, megfeszült ajkakkal és gúnyos

tekintettel, a dühtől kiskakassá torzult képpel. Felemelte az öklét, hogy megüti, de nem járt sikerrel, a mulatt két gyors mozdulattal hanyatt vágta. Martin a vezérlőpult elé esve felnyögött.

– Hagyjon békén – lihegte.

– Nem, amíg végig nem hallgat – mondta Max. – Egy: csak alsógatyában vagyok, mert ahhoz van kedvem, és az, aki az öltözködésemet megváltoztatná, még nem született meg. Kettő: az a „csillagászati” összeg, amit adott, a felét sem fedezi az útiköltségnek, a poggyászaikról nem is beszélve. Nem állt szándékomban bevallani, de maga úgy felidegesített, hogy majdnem meggondoltam magam. Nem akartam kérdezni semmit, nehogy megbántsam. Olyan magabiztosnak tűnt a sok pénzétől. Hogy is mondta: „kifizetem, öregem, mondjon egy árat!” Annyira elégedett volt az összegtől, hogy egyből hozzám vágta, a képembe nevetve. Én nem kérdeztem a pénzéről semmit, maga hülye, csak szánalomból vettem fel, ha tudni akarja. És nem nyereszkedtem magán – mondta, és pár méterre eltaszította Martint a vezérlőtől.

Martin a fájó karját masszírozta, és már nem tűnt olyan keménynek, mint az előbb. Mérgesen Maxra nézett, majd elindult a folyosó felé, a feleségét félrelökte, és becsapta maga mögött az ajtót.

A kapitány vállat vont és Belle-re nézett. Láttá, hogy a nőnek könnyes a szeme. Max hátat fordított, a vezérlőhöz ült, majd kis idő múlva, a kínos csendben halkan megszólalt:

– Sajnálom.

A nő nem szólt semmit. Lassan odament Max mögé, majd megkérdezte:

– Ez igaz?

Max meglepődött.

– Micsoda?

Belle a kijelzők felé nézett, arca és hatalmas szemei szomorúnak tündek a villogó fényben.

– Hogy nevetséges árat kért tőlünk.

Max nem válaszolt azonnal.

– A férje azt képzei, hogy kirabolom magukat, hogy hasznót húzok a helyzetükből. Zsarolás, mi? Ő nincs tisztában azzal, hogy egy úrhajónál mennyi energia szükséges minden egyes plusz kilogramm súly miatt. Ráadásul jóval kevesebbet mondott a poggyászaik súlyára, mint amennyik valójában, de nem foglalkoztam vele.

– Akkor tehát tartozunk önnek.

Max cinikusan mosolygott:

– Nem. A harag rossz tanácsadó. Én néha túlzásba esem tőle. Se nem nyertem, se nem veszítettem magukon. Csak egyszerűen a legolcsóbban számoltam.

Max felnevetett, látszott, hogy kissé zavarba jött.

– Gondolja, hogy vesztes típus vagyok?

A nő lassan bólintott, szőke haja megsimogatta a vállát:

– Az az érzésem, hogy ön rosszabbnak mutatja magát, mint amilyen valójában. Nem tudom, mit gondoljak.

– Akkor ne gondoljon semmit.

Belle félénken Max vállára tette a kezét.

– Csak azt akartam, hogy tudja – mondta Belle.

– Mit? – kérdezte Max és megint felgyorsította az úrhajót.

– Martin nem rossz ember. Csak gyenge. És ezzel ő is tisztában van. Tudja, hogy gyengébb, és ezt az agresszivitásával leplezi.

Max vidáman a nőre pillantott.

– Tudom – mondta. – Ezért nem is hibáztatom. Érthető, hogy megvédi a férjét. Szereti?

A nő sóhajtott egyet, de határozottan válaszolt: – Igen. – Majd folytatta: – Amikor fiatalabb voltam, én is a nagy szerelemről álmodtam. De... Martin egyfajta ragaszkodást

váltott ki belőlem... Meg akartam őt védeni. Ért engem, ugye?

– Persze. A szerelem bonyolult.

Max témát akart váltani, rámutatott a képernyőre.

– Na, mindjárt jön valami látványos. Látott már darabokra hullani tizenötezer tonnányi tömeget?

– Még nem, pláne nem az űrben.

– Akkor várjon – mondta Max, és ránézett a karkötőjére –, hét percet.

Csendben maradtak, és hogy jobb legyen a kilátás, Max lekapcsolta a világítást. Csak néhány apró fény villant néha a műszerfalon. Felettük a nagy kör alakú képernyőn, mintha egy felfüggesztett óriás akváriumot néztek volna, piros, kék, sárga és ezüstszerű kis gömböket láttak, amelyek napok és világok voltak, a szép Vega, a Lóra Kappája, a különös Beta homályos és sivatagos világával, a két Delta, az elszigetelt Mu, az Epsilon 1 és 2. Még messzebb a Sárkány csillogó halmazát látták, valamint a ragyogó Medvét. Oly közelinek tűntek, hogy szinte csak karnyújtásnyira voltak a színes gömbök, amelyek a Lambda vagy más néven Vad körül keringtek.

Hirtelen egy új napot láttak születni. Belle nem vette észre azonnal, de Max intett neki, hogy hová nézzen. A fényes folt egyre csak növekedett, mintha egy kohó lett volna a képernyőn. A fény olyan erős volt, annyira szemfájdító, hogy Max lekapcsolta a monitort. A nagy körképernyő sötétszürkévé vált, helyenként ezüstösen csillogott.

– És tessék – mondta Max, miközben felkapcsolta a fővilágosítást –, vége.

– És egyenesen megyünk a pokolba... – mondta Belle.

– Igen – viccelődött Max. – Körülbelül két óra és oda is érünk. Nyugodjon meg, ahogy mondta, a pokolba megyünk, nem valami annál is veszélyesebb helyre. Mire

odaérünk...

Max elhallgatott, és mereven egy kis kék lámpát nézett a műszerfalon. Belle megijedt: – Mi az, Max? – kérdezte.

A mulatt szó nélkül a kapcsológomb felé dőlt, megnyomta, majd feszülten várt.

– A kék lámpa – mondta a fogai közt. – Valakinek segítségre van szüksége.

A hangszóró sisteregni kezdett, majd meghallottak benne egy férfihangot: „– Halló, Max? Halló, Max!... Lecsaptak ránk. A feleségem meghalt. A fiammal a föld alatt sikerült megszöknünk, a gépemmel észak felé tartunk, megpróbálom elérni Songföldet, még világosban. További veszély esetén újrahívlak.”

A hanghullám lüktetve újra felerősödött. Max babrált néhány kapcsolón, hogy gyorsítsa az átviteli sebességet. Ránézett a karkötőjére is, és felhúzta a szemöldökét, aggodalom látszódott az arcán. A kék lámpa megint villogott, Max félretolt egy kart a műszerfalon. Újra hallották a férfihangot, amely nagyon fáradtnak tűnt.

– „Jól figyelj, Max. Nem válaszolsz, így üzenetet hagyok... Jönnék... A gépem felborult félúton... Nem bírom tovább... meg fogok halni... már csak órák kérdése... Feladom... nem bírok tovább menni... túl fáradt vagyok. A fiamat tovább küldöm... egyedül.”

Max arca egyre komorabb lett a kétségbeesett hangtól. A háttérben pedig hallotta a morajt, és tudta, hogy mit jelent.

– Darazsak – mondta.

A Perdide darazsai rovarszörnyek voltak, hat hónapig tartó nászrepüléseik pusztító felhőként borították el a bolygót. A lakók olyankor az év felét otthonukba bezárkózva töltötték.

Max végighallgatta, amit a mikró rögzített, hallotta a kisfiú sírását, a pattogó tüzet, a kisfiú utolsó szavait,

mielőtt elaludt. Aztán kézbe vette a saját tojás alakú mikrofonját, a műszerfalon beélesítette és halkán beleszólt:

– Kicsi, ott vagy? Hallasz, kis Claude?

Egy sóhajtás hallatszott, majd a kisfiú tétován megszólalt:

– Hagyjál... Még hadd aludjak. Hol van... az apukám? Olyan szépek a fénye...

A kis Claude sóhajtott még egyet, aztán elhallgatott. Max erre felhúzta a szemöldökét, és megint ránézett a karkötőjére. – Alszik – mondta. – Ott most éjjel van. Az apja hét órája hívott. Én meg horkoltam, mint egy disznó – mondta és gúnyosan nevetett magán. – Először ez a nyomorult fuvar. Aztán az elalvás. Most meg ez a gyerek! Ez a kis gyerek, teljesen egyedül egy hatalmas bolygón!

– Kiről beszél, Max? – kérdezte Belle.

– Egy barátom fiáról. Úgy... négyéves lehet. És egyedül van. Egy kis árva, elveszve a mindenségben. De meg fogom menteni, a csillagokkal! Vagy a Nagy Max...

Max nem fejezte be a gondolatát, Belle-re nézett.

– Jobban tenné, ha most menne és lefeküdne, drágám. De előtte szóljon Martinnak, hogy megváltoztatjuk az útirányt. És kössék be magukat, de rendesen, mert nem sétahajókázás lesz. Majd később elmagyarázom.

Max bocsánatkérően mosolygott, és egy bonyolult táblázat fölé hajolt. Időnként leellenőrzött valamit a karkötőjén, miközben a másik kezével a kockás papíron arabul íródott ábrán követte végig a görbéket.

Belle csendben elindult kifelé.

*

Néhány óra múlva Max megtörölte izzadságtól nedves homlokát, az iránytűit bevágta egy fiókba, és karizmait

ropogtatva nyújtózott egyet a székében. A képernyő előtt az alakja egy Ūrimádó Vod papra hasonlított, a haja kéklő tűznek tűnt. Felállt, itt-ott megszakított parancsokat, és megszorított egy vonalzótolókát egy mozgó térképen. A szeme egy mutatóra szegeződött, ami kis lépésekben haladt körbe egy számlapon. Várt. Amikor a mutató elért egy piros jelet, Max megnyomott egy kapcsolót, amire lila villámok kezdtek táncolni mindenfelé, mintha világító mókusok ugrándoztak volna egy ketrechen.

Max kiment, a három lépcsőt átugrotta felfelé, és befordult a folyosóra. Egy kabinajtón röviden kopogtatott és gyorsan benyitott.

– Készen állnak? – kérdezte.

Az ágyában fekvő Belle a rajta lévő szalagoktól úgy nézett ki, mint egy műmia. Max odalépett, és még jobban meghúzta a szíjakat.

– Nem elég szoros – mondta Max, és látta, hogy Belle-nek nem volt kellemes a rögzítés. – Bocsánat, tudom, egy kissé rontja a keringést, de ez most muszáj.

Max Martin felé fordult, aki a saját hálófűlkéjében feküdt. Rajta is elvégezte ugyanazt a műveletet, amit Martin panasz nélkül tűrt.

– Tíz perc múlva a hajó ugrálni és táncolni fog a csillagok között – mondta Max.

– Gondolom, fűlűsleges próbálkoznom, hogy gondolja át – mondta Martin.

– Hát persze. Miért is?

Martin gűnyosan vigyorgott: – Ne mondjon semmit. Azt ígérte, hogy a Sidoine-ra visz bennűnket.

– Én nem ígértem semmit. A Siidoine-ra tartottam, tényleg, amikor maga felkűnyörögte magukat a fedélzetre, hogy akárhová, csak vigyem el űnűket. Az űticél éppen annyira megfelelt űnnek, mint bármelyik másik, mert nagyon el akart tűnni a hazájából. Mert az Ūj Állam

fogdmegjei nem oly gyöngédek a bankárfiakkal. Így hát meg kellett, hogy sajnáljam magát.

– Meg leginkább vágyott a pénzemre! És megtudhatjuk, hová megyünk?

Max nem lett még szemtelenebb, csak vállat vont.

– A Perdide-re.

– Azt nem ismerem!

– Elzárt világ a Gamma határán, Gamma 12, ha úgy tetszik. Ott élt egy barátom, aki meghalt, és a fia most az erdőben kóborol. Amíg a kölyök az erdőben van, addig nem támadják meg az óriás darazsak, mert a fák olyan gázt bocsátanak ki, ami távol tartja őket. De... ez a helyzet még felvet egy csomó problémát. Szóval meg kell mentenem a gyermeket.

– Micsoda nagy szíve van – mondta Martin cinikusan.

– Martin, kérlek – mondta Belle.

Max üres tekintettel végignézett rajtuk. – Kapaszkodjanak – mondta nyugodtan, és kiment a kabinból. Leellenőrizte az összes ajtó mágneszárvját, aztán ő is bekötötte magát.

Harmadik fejezet

A gyermek összekuporodva aludt, a bal karja hozzáért a mikróhoz. Fenn a világító gyümölcsök már nem csillogtak, a lombokat simogató, rózsaszínű napfény játszott az erdő fái között. Egy nagy rovar táncolt a fényben, kutakodva erre-arra, aztán leszállt a kisfiú homlokára.

– Kis Claude! – hallatszott a mikrójából. – Ott vagy, kis Claude?

A gyermek álmos mozdulattal hessegette el a rovar, kinyitotta a szemét, és ránézett a fémtojásra.

– Ott vagy még, kis Claude?

A gyermek ásított, majd felkönyökölt.

– Mit mondtál? – kérdezte.

– Hála Istennek – mondta a tojás, majd szelídebben folytatta: – Jól aludtál, Claudi?

– Jól. És te? Mi a neved?

A tojás a torkát köszörülte, és kuncogott kicsit.

– Az én nevem Max.

A gyermek ravaszul pislogott és elkezdte kántálni: – Nem igaz, nem igaz, nem igaz! Max egy magas bácsi, akinek kék haja van. Az apukám mondta. És te pedig nagyon kicsi vagy, és hajad sincs, ezt te is tudod – mondta a gyermek és bosszantásképpen egy marék homokot szórt a mikróra.

– Én vagyok, aki... Figyelj ide – mondta Max. – Én nagyon messze vagyok tőled és...

– Nem vagy messze – vágott közbe a gyermek. – Akár meg is tudlak fogni. Fuss egy kicsit, hátha elkaplak. Miért nincsenek lábad? Te nem is bácsi vagy, de akkor mi vagy

te?

A mikróból egy másik, sokkal lágyabb hangot hallott: – Kérem, Max. Ezt ő nem érti. Máshogy kellene...

– Igen, tudom. Nem lesz egyszerű. Figyelj, Claudi!

– Mit? – kérdezte a gyermek. – Mit mondtál? Miért van olyan hangod, mint az anyukámnak?

A kisleány szomorúan elhallgatott, majd megkérdezte megint: – Mi a neved?

– Hmm... A nevem... Mikró.

– Úgy hívnak, hogy Mikró?

– Én... Igen. Úgy. Ez a nevem.

– És nincsenek lábaid. Csak egy kicsi fejed van, kicsi szemekkel.

– Szemeim nincsenek, Claudi, csak füleim vannak... Meg szájam van. Nincsenek szemeim, vak vagyok.

A gyermek elcsodálkozott.

– Te nem látsz engem?

– Nem látok semmit. De hallok és beszélek, ez minden. És nagyon bölcs vagyok.

– Nagyon mi?

– Bölcs. Azt jelenti, hogy sok dolgról tudok. Mindig hallgass rám, ahogy az apádra is hallgattál.

A gyermek szája szomorúan lebiggyedt egy kicsit, a szemhéját pedig összeráncolta.

– Hol van az apukám?

– Hát... nemsokára visszajön ő is, talán, ha engedelmeskedsz nekem.

– Azt akarom, hogy jöjjön vissza, de most.

– Hallgass ide, Claudi, hol vagy most? Egy erdőben vagy, ugye?

– Igen, és a fákon lámpák vannak, amik kialudtak... De nem mind.

– Akkor jól gondoltam – mondta a mikró tompább hangon. – Egy erdőben van, Songföld határán. Az egyetlen

hely a Perdide-en, ahol világító gyümölcsű fák nőnek.

A gyermeket nem zavarta a megváltozott hangszín.

– Kihez beszélsz? – kérdezte. Majd az égető szükség miatt folytatta: – Éhes vagyok!

– ... kell mennünk Claudiért – mordult meg kelletlenül a mikró. – Figyelj, Claudi. Van körülötted olyan gyümölcs, ami még ragyog?

– Van, de éhes vagyok!

– Persze, persze, kisöreg. A piros gyümölcsöket megeheted. De a sárgákat nem!

– Pedig a sárgát jobban szeretem.

– Ne! Azt nem szabad!

A gyermek lábujjhegyre emelkedett, hogy elérje az egyik gyümölcsöktől roskadozó ágat. Kicsi ujjával megérintett egy tök alakú sárga színűt.

– Leszedek egy sárgát – mondta Claudi.

– Várj! Ne!!!

A mikróból rémisztő, fülsiketítő kiáltás hallatszott, amiktől a gyermek ijedtében pár lépésnyit arrébb ugrott, és sírva fakadt.

– Hol vagy? – kérdezte a fémtojás. – Nem lehetsz messze, hallom, ahogy sírsz.

– Megijesztettél – mondta a gyermek.

– Igen? Mert nem fogadsz nekem szót. Gyorsan szedj le egy pirosat, mielőtt elhalványul.

– De miért?

– Mert ha elhalványul, nem fogod felismerni, mindegyik egyforma színű lesz.

Az éhségtől a gyermek leszedett egy másikat, közben megbotlott, és elterült a fűben, aztán elkezdte rágcsálni a gyümölcs héját.

Max aggódóan nézett maga elé, majd megint belekiáltott a mikróba.

– Hé! Ismered te egyáltalán a piros színt? Melyik a

piros?

– Az a gyümölcs, amelyiket eszem.

– És még? Mi az, ami piros színű?

– A... a vér!

Max hátradőlt, és megtörölte a homlokát.

– Húú... – sóhajtott egyet. – Nem tudom, hogy tudom-e tartani ezt a ritmust három hónapig. Ennek a gyerekek a legkisebb húzásaitól is kiver a víz – mondta, és Belle-re nézett. – Megpróbálna egy kicsit leváltani? Csak ne hagyja, hogy sárga gyümölcsöt egyen. Mástól egyelőre nem kell tartani.

Belle bólintott, és leült. Max odament Martinhoz, aki egy sarokban duzzogott. Úgy tűnt, valamin gondolkodik. Alattomosan felnézett Maxra.

– Mit mondott az imént? Azt mondta, három hónapig?

– Sőt, talán több is – mondta Max, és leült mellé.

Martin összevonta a szemöldökét.

– Nem tudom, miért, de azt hiszem, maga átver engem, Max. Az előbb megnéztem a térképet, és anélkül, hogy...

– Fogja be – vágott közbe Max unottan. – Magának kényszerképzetei vannak. És jól tudja, hogy kissé fárasztó lesz navigálni a kis Claudit. Nem rohanunk közvetlenül a Perdide-re. Nem az egyenes a legrövidebb út két pont között az úrben. Először el kell érnem a Sidoine pályáját.

– Akkor ott ki is rakhat minket.

– Nem! A pályáját mondtam, nem a Sidoine-t magát. A perihéliumán lesz, vagyis az apszis vonalának a másik végén. Ha el akarom érni a Sidoine-t, akkor a Lambda 3 pályájára kell állnom.

Martin, hogy kedvesnek tűnjön, nyájasan Maxra mosolygott és a karjára tette a kezét. – Figyeljen ide – mondta. – Amit ön próbál tenni, az nagyon nemes, de nem fog működni. Ez a gyerek három hónap alatt el is veszhet. Jobban tenné, ha...

– Maga egy aljas, szemét alak – mondta Max szelíden, majd felállt és visszament Belle-hez. – Na, mi a helyzet?

– Hát... azt kérdezte, hogy... hol intézhetné el a folyó ügyeit.

Mindketten nevettek.

– Ha csak ennyi a probléma – mondta Max, és közelebb hajolt a mikróhoz: – Hát ezt oldd meg egyedül, fiacskám. Tudod, hogy kell csinálni, nem?

Negyedik fejezet

A Lambda világ határáról lepattanva az űrhajó motorja felpörgött. Leválva a rendszerről úgy tűnt, hogy a lassulás körülbelül három napig tart, bele a sötét végtelenbe. Az ideérkezés hibátlanul volt időzítve, a hanyag repülésmódból elegancia és stílus sugárzott. A gép kissé megbillenve beszállt egy jelentéktelen kis bolygó, az Ördöglabda mezejébe, amit néhány térkép fel sem tüntetett. Háromszor került meg az Ördöglabdát, és egy órával azután ért földet, hogy megkezdte a leereszkedést.

*

– Vigyázzanak, nehogy sokkot kapjanak – mondta Max az utasainak.

Martin ösztönösen visszahőkölt.

– Ezt hogy érti? – kérdezte.

– Ne féljen, az esztétikai sokkról beszéltem, mert az Ördöglabda a legszebb világ, amit ismerek – mondta Max, és finoman betessékelte őket a felvonókabinba.

A mulatt bejelentésétől Belle ábrándozni kezdett: „Max az egyik legszebb férfi, akivel valaha találkoztam.” Ő volt az egyetlen jóképű, akit nem talált beképzeltnek. A viselkedése, a beszéde, a legkisebb mozdulata is tetszett neki. És ritka dolog, de egy kicsit sem színészkedett. A szokását, hogy félmeztelenül járkal, más esetében el sem tudta volna viselni. De Max olyan természetes viselte a kinézetét, mint az állatok a szőrük színét.

A bolygóra való kiszálláshoz Max kopott, kinyúlt

melegítőt vett fel. Ebben az ócska ruhában úgy nézett ki, mint egy szabadnapos herceg. Nyugalmat árasztott, ahogy az egyik vállával az ajtónak támaszkodott, a másik kezét pedig csípőre tette.

Amikor a kabin földet ért, Max szélesre tárta az ajtót.

– A gravitáció kicsi, de nincs szükség különleges talpakra. Azért csak óvatosan sétálni – mondta.

Egy kicsit elzsibbasztotta őket a hosszú út, az első lépéseiket mintha álmodták volna. Pár méter után megálltak.

– Tessék – mondta Max.

Tessék: ez volt az Ördöglabda. Különös föld, tüskés fekete hegyekkel a smaragdszínű égboltja alatt, egymástól egyenletes távolságra lévő, tarkálló tavakkal, amelyek magasra tükrözték a fényt a hegyek oldalára. A láthatáron úgy száz szökőforrás fújta a magasba többszínű csóvaít. Némelyik mély orgonahangon morajlott, a többi szomorúan zokogott. A habok visszahullva csillogó gőzrojtokban értek földet, és szövevényes játéku szivárvánnyá állt össze.

A szökőkutak szélére széles levelű növények kúsztak, bíbor virágfürtjeik a víz fölé hajoltak. Az azúr és ezüstszerű hajnak tűnő, a hegyek vállára omló vízesést óriási sziklafésű választotta ketté. Ez volt hát az Ördöglabda.

A levegő langyos volt és virágillatú, a talpuk alatt az élő talaj szenvedélyesen lüktetett. És persze félelmetesen, mert az Ördöglabda ijesztő volt. Túl szép, hogy igaz legyen.

*

Martin holtsápadt lett, Belle arcán könnycseppek csordogáltak, Max pedig úgy tett, mintha nem is venné észre őket igazán.

– Tudtam – mondta Max lassan –, először mindig ilyen hatása van. De megtanuljuk gyűlölni is, mint egy elérhetetlen nőt.

Vállat vont, majd egy kis háromantennájú készülék felé fordult, ami a zöld égre mutatott. Nagyon magasan aranyszegélyű rózsaszínű felhők siklottak lassan dél felé. Max hunyorogva kémlelt valamit, aztán felderült az arca, amikor meglátott egy fekete pontot haladni egy hegycsúcson.

– Ott van Silbad – mondta.

Egy síp furcsa visszhangja hallatszott szaggatottan, a fekete pont nőni kezdett, majd hosszúkás labdává vált: egy régi sidoine-i repülőgépmodell közeledett, amely viccesen nyitotta ki három fémlábát, és leszállt Max úrhajója mellé.

Furcsa alak szállt ki belőle: egy görbe lábain bicegő kisember, aki üdvözlően lengette karjait.

Silbad átölelte Maxot, szó nélkül ránézett, közben ráncolta a homlokát, és a szakállát harapdálta. Kék szeme barátságosan csillogott bozontos szemöldöke alatt.

– Matróz! – szólalt meg rekedten. – Matróz, hát itt vagy!

Max nagyot nevetve odahajolt, és megcsókolta mindkét orcáját.

– Öreg Silbad – mondta Max –, legutóbb szürke volt a hajad.

– Most pedig fehér, ugye? Az ember megöregszik, ha mindig ugyanabban a sarokban marad.

– Egyébként semmit sem változtál.

Az öreg zavarba jött, furcsán babrálta a haját a koponyájához csavarozott régi hajóssapka napellenzője alatt.

– Ó... ó, az évek gyorsan telnek – mondta és odapillantott a kissé távolabb álló párra. Belle-re nézve szemérmetlenül megjegyezte: – Te aztán tudsz választani.

Max hangosan köhögni kezdett, próbálta elködösíteni az

utolsó szót.

– Ő itt Silbad – mondta Max Belle felé fordulva. – Bemutatom Belle-t és a férjét Martin Bôzt, Atral hercegi párját.

– Jól van – mondta az öreg két ujját a halántékához téve. – Üdv, matrózok!

Karjaikat széttárva, a saját bolygójukon szokásos módon üdvözölték viszont Silbadot.

– Megismertél? – mosolygott Max az úrhajójára mutatva.

– Viccelsz? Láttalak a Sötét csúcsa és a Diadém között elhaladni, és egyből tudtam, hogy csak te csinálhatsz ilyen örültséget. A szemem még mindig jó, felismerem a Nagy Maxot.

Silbad megpaskolta az úrhajó lábát, és hunyorgott.

– Ez ugyanaz?

– Ez a kistestvére – mondta Max. – A másik egy kicsit elfáradt. Ezt ingyen csináltattam az Epsilon Zsinattal.

– Ajándékba kaptad?

– Igen. A különleges szolgálataimért.

Az öreg torkából furcsa hangok törtek elő, miközben kétrét görnyedt a nevetéstől. Amikor már újra tudott beszélni, azt kérdezte: – De... de ők sose tudták, hogy pénzeled az ellenreformot?

– Mi az hogy! De már túl késő volt. Az emberek szemében hős lettem, nekik meg már nem volt visszaút. Felszabadított rabszolgákkal körülvettük a Templomot, mintha meg akarnánk védeni.

A öreg megint nevetett. Megtörölte a szemét, és fejcsóválva ütögette Max karját.

– Komédia, komédia, komédia. Mindig is undorodtam azoktól a disznóktól.

Belle és Martin semmit sem értettek a beszélgetésből, csak úgy sejtették, hogy Max egyéb dolgokkal is

foglalkozik.

– Miért jöttél? – kérdezte az öreg Silbad.

– Hát... – Max elővette a kis fémtőjét. – Ezért – mondta, majd a füléhez tette és hallgatózott egy pillanatig. – Gondolom, még mindig alszik, sokat gyalogoltattam ma.

– Mi ez? Egy mikró?

– Menjünk el hozzád. Elmagyarázom.

Ötödik fejezet

Silbad a Hercegi Toronyban lakott. Mintha elhagyott világítótoronyban élt volna a völgykatlanok és szurdokok között, képzeletbeli, romantikus, ősoleg száműzötként a Sidoine-ról.

Miután kiugrott a gépből, Silbad széles mozdulattal üdvözölte vendégeit. Óriási, csillogó smaragdgyűrűvel a kezén vezette vendégeit az oszlopok között a bejáráshoz. A kőlapokat itt-ott zöld növények mozdították el. Középen egy medencében víz fortyogott, ami oldalra kicsordult, és eltűnt a márványtalapzat alatt.

Az utasokat rikoltozó törpepapagájok üdvözölték az oszlopfők alól.

Silbad tovább vezette őket, felmentek öt lépcsőfokon, és megérkeztek a fedett teraszra, ahol lakott. Ott volt az ágya, az asztala és egy öreg tűzhely, amit gyakran használt, tekintet nélkül az akkumulátorára. „Addig bírja, ameddig én” – mondogatta.

Egyszerűen és szépen tartotta otthonát: bíbor és aranybarna terítő volt a faasztalon, az első emeleti ablakon régi függöny lógott, rajta a Birodalom Lovagja beleszótt kezdőbetűivel, a csillagszórással, a puskával és az egyszarvúval.

Silbad egy páratlanul szép edényt tett az asztalra, valamint nedves kéztörölköt a poharak mellé, ő tányér gyanánt egy cserépedény fedelét használta, és elefántcsont markolatú törrel szeletelte a húst.

Virággal megszórt sült törpepapagájt és tömény illatú gyümölcsöket szolgált fel vendégeinek. Friss vizet

öntött egy illatgyertya edényébe, amelyben a koszk-magvakat főzte.

A terasz boltívei alól a szökőforrás táncát nézték a sötétzöld ég alatt, közben Silbad illatfáklyát helyezett egy oszlopra erősített fémgyűrűbe.

– Az Ördöglabdának ezen a fertályán sosincs teljesen éjszaka. Úgy tíz órát alkonyat van, mielőtt megint felkel a nap – mondta az öreg.

Max az asztalra tette a mikró. Attól tartva, hogy a gyermek felébred a beszélgetésük zajára, levette a hangerőt, és Silbadra nézett.

– Ismered Claude-ot?

– Nem, de hallottam róla. Az, aki letelepedett a Perdide-en a feleségével, ugye? Egy flancos ficsúr – mondta Silbad.

– A Perdide is elzárt zug, de kellemes és kényelmes. Az undorító darazsakat leszámítva, amik miatt hat hónapra be kell zárkozni.

Silbad értetlenül a mikróra nézett, átköpött egy koszkmagot a korláton, és Belle felé fordult.

– Hallott már a Perdide darazsairól, kishölgyem?

(Silbad minden férfit matrónak nevezett, a nőket pedig szépségemnek, de Belle-lel kíméletesebb volt.)

– Max már beszélt róluk – mondta Belle.

Az öreg levette a sapkáját.

– Tessék – mondta, és a megkopogtatta gyűrűjével a fémlemezt a koponyájában. – A darazsak tették ezt velem, évekkal ezelőtt. Esélyem se volt ellenük, és úgy megkóstolták az agyvelőmet, mint a lágytojáást. Érdekes, az agy és a csontvelő a gyengéjük. Okosak lehetnek, mert tudják, hogy hogyan kell körbevenni valakit, aki ráadásul elzártan él. Akkorák, mint a kezem, és több ezren támadnak egyszerre. Csavarodó fullánkjaikkal úgy átszúrják az ember nyakszirtjét, mint egy papírlapot. Mérföldekről kiszimatolják az embert.

Silbad visszatette a fejére a sapkáját, a szemellenzőjét oldalra fordította. A kosztkőzet kissé a fejébe szállt. De nem tompította el, sőt, csak még beszédesebb lett tőle.

– Claude-nak van egy fia – mondta Max. – Őt is úgy hívják.

– Akkor neki annyi. Egy feleség már magában is teher, de ha utód is van, vége a kalandozásoknak.

– Igen, teljesen vége van. A felesége is és ő is meghaltak. A gyerek pedig egyedül kószál a Perdide-en.

Az öreg mozdulatlanul nézett Maxra.

– Meghaltak? Hogyan? – kérdezte.

– A darazsak miatt.

Némi csönd után Silbad megköszörülte a torkát.

– És a kis Claude?

– Mielőtt meghalt az apja, beküldte a songföldi erdőbe.

Az öreg elkomorodott, sűrű szemöldöke eltakarta a szemét.

– Aha. Mondd el, mi történt!

*

Max elmondta az egészet. Hogy a dolgok hogy kezdődtek, azt nem tudta pontosan, Claude első hívását sem részletezte. Annyi volt csak biztos, hogy a korábban jött évszak megtévesztette, és nyitva hagyta a házat a darázsraj előtt.

Nagyon beteg lehetett? Sietségében alig említette, de Max és Silbad jól ismerték a perdide-i lázat. Hogy Claude ennyire nem bírt ellenállni, az gyanús volt. Mindenesetre a tényeken nem változtatott.

– Minek a mikró – kérdezte Silbad a távbeszélőre mutatva. – Ez egy új típus?

– Az Epsilon legújabb mikrója – mondta Max. – Nem hiszem, hogy azóta kitaláltak másikat. Ezek uralatti

mikrók, amelyekkel gyorsabban terjed a hang, mint a fény. Gyakorlatilag azonnali a kommunikáció bármilyen távolságnál. Tudod, hogy egyszer nagy szívességet tettem Claude-nak, és közel álltunk egymáshoz. Adni akart nekem egyet, mert féltett a Lambda 7 bányáitól, amikor odautaztam. Azt mondta, ha bármi probléma van, csak hívjam. Elfogadtam, persze, de aztán mégis neki lett rá szüksége.

Az öreg kiitta a poharát, és megkérdezte:

– Nem tudom, mire képes a Nagy Max, de hány hónap alatt érsz vele a Perdide-re?

– Kettő.

Silbad kétkedően füttyentett egyet.

– Figyelj – mondta Max –, örülök, hogy újra látlak, de más oka is van, hogy megálltam az Ördöglabdádon. Az Ördöglabda három nap múlva ér a naptávpontjára, szóval a legideálisabb helyzetbe kerülök, hogy eljussak a Gamma 10-re. Ott, egy hetet várva megérkezik a Kék Üstökös, amelynek mágneses mezejében már fel tudok gyorsulni a megfelelő sebességre.

– Megégeted magad, mint egy lepke! – mondta Silbad, amin Max csak nevetett egyet. – Ha jól értem, valakit leköt majd a mikró úgy két hónapra. Csakhogy ez nem épp sétahajózás lesz. Se neked, se a két matróznak nem lesz annyi ideje, hogy ezzel is foglalkozzon. Főleg, hogy ők nem is ismerik a Perdide-t, nemde? – mondta Silbad és egy darabig bólogatva tétovázott. Aztán kibökte: – Veletek megyek.

Max megfogta a vállát.

– Nem mertelek megkérni.

*

Martin az asztalra borulva elaludt. Belle a kőkorláton ült,

csak az alakja látszott a sötétzöld égen.

A mélyben, a Fekete Szurdok alján lévő hatalmas víztömeg visszatükrözte az égboltot. A látványa olyan széditő érzés volt, mintha két végtelen között szemlélték volna, a távoli szökőforrások pedig még mindig folytatták fényjátékukat.

Silbad a korláthoz ment, Belle-hez közel, és szerelmesen révedt a tájra. Majd kiköpött egy magot, és megszólalt.

– Szajha, te szajha... Te gyönyörű szajha...

Belle meglepődött és Max felé fordult, aki az ujját a szájára téve jelezte, hogy Silbad a bolygójához, az Ördöglabdához beszél.

*

Silbad ragaszkodott ahhoz, hogy felügyelje a mikrót, amíg a vendégek az első emeleti üres szobában alszanak. Szökőkutak éneke és csavarpálmák leveleinek árnyéktánca ringatta őket álomba, a gerendákra dobott selyemszövetek és faliszőnyegek között.

Hatodik fejezet

Max hangok zajára és nevetésre ébredt, az ablakon narancsszínű fény özönlött be, a hallból civakodó papagájokat hallott. Belle-t és Martint még hagyta aludni, ledobta a takaróját, és elindult lefelé a lépcsőn, közben hanyagul szórtelenítette az arcát egy gömbbel, amit a zsebéből vett elő.

Bement Silbadhoz, aki a mikro előtt ült, és a könnyeit törölgette a nevetéstől.

– És amazt ismered-e, öcsi? – kérdezte kuncogva Silbad.

– Melyiket? – hallatszott a kis Claudi hangja.

Silbad Maxra kacsintott.

– Hát az Üstökös nótát!

– Eléneked, matróz? – kérdezte Claudi.

– Ha, ha! Na, csak figyelj jól, öcsi...

Silbad borzalmas hangon kezdett énekelni, közben az öklével ütötte a ritmust az asztalon:

Az üstökös ivott a flaskámból,

Hé, matróz, egyszerre három feles,

Hé, matróz, ez a bolygó kerek!

Az üstökös ivott a flaskámból,

Mikor én is ittam vón,

Danoljá' matróz, táncolja' matróz,

Az íze olyan vót,

Danoljá' matróz, táncolja' matróz,

Fekete úr íze vót!

Max és Silbad nevettek.

– Ezt nem értem. Mi az a flaska? – kérdezte a gyermek.

– Ejh, inas, te mindent tudni akarsz. A flaska, az egy olyan üveg, amiben olyan fémcső van, amiből fejjel lefelé is ki lehet szívni az utolsó cseppet is.

– Akkor az egy jó dolog?

– Mi az, hogy! Egyenesen fejedelmi élvezet. De tudok egy jobbat.

– Micsodát?

– Azt a piros gyümölcsöt, amit még nem ettél meg.

A mikróból nagy sóhaj hallatszott.

– Már elegendem van a gyümölcsöidből. Már nem ízlik. Már szomjas vagyok!

– Hát add azt, ami ott van középen.

– Nem iszom. Már azt is unom. Vízet akarok inni.

Max kétségbeesetten nézett Silbadra, de az öreg egy mozdulattal megnyugtatta.

– Rendes vizet akarsz inni?

– Igen, miért?

– Mert tudok egy remek vizet, inas. Majdnem olyan jó, mintha a flaskából innál.

– Na, olyat akarok.

Silbad többször hunyorgott, hogy megnyugtassa Maxot.

– Vannak indák körülöttes?... Olyan szalagszerű kötelek, amik az ágakra kapaszkodnak?

– Hol vannak?

– Nézz jól körül, öcsi. Keresgélj kicsit. Te jobban tudsz, mint én, én nem látok.

– Igen, látom, ott lent.

– Menj csak, és szakítsd el.

Lépések zaja és lombok suhogása hallatszott.

Max érdeklődve az öregre nézett.

– Itatok vele a ligol levéből – mondta gyorsan Silbad. – Tudod mi az, nem?

Max a fejét rázta: – Sose voltam sokáig a Perdide-en.

– Kihez beszélsz? – kérdezte Claudi.

– Magamban beszélek. Na, elszakítottad az indát?

– Igen, de megkarcolta az ujjam.

– Annyi baj legyen, öcsi, ne félj, nem komoly. Még mindig szomjas vagy?

– Hát persze, de nem jön víz az indádból.

Az öreg érthetőbben kezdett beszélni: – Figyelj, öcskös. Milyenek azok az indák? A kergük sima és fekete?

– Igen, a levelei meg színesek.

– Ez az! Csak kapd be a végét, és szívd erősen.

Hallották, ahogy Claudi erősen szívja az indát, majd sóhajt egyet.

– Ebben semmi sincs, csak levegő.

– Szívjad erősebben. Gyerünk. Úgy csináld, mint kisbaba korodban. Tudsz még szopni?

– Mint a kiskutyák?

– Úgy.

Silbad Maxra nézett és nem nyomta be a gombot, hogy ne hallja Claudi: – A rostnak meg kell repednie. Ráadásul két legyet akarok ütni egy csapásra. Majd elmagyarázom.

A mikróból mohó szürcsölést hallottak.

– Na, ízlik, öcsi?

– Igen, nagyon jó. Jobb, mint a víz, de nem jön több belőle.

– Szakítsd el fentebb az indát és folytasd. Ha megrágod, könnyebben elszakad.

Silbad úgy tíz percre itatta a gyereket, kis adagonként, közben történeteket mesélt neki, amin a kisfiú egyre ritkábban nevetett, kásás hangon válaszgatott a tréfákra, majd elcsöndesedett.

*

– Elaludt – mondta Silbad. – A ligol levében van egy kis

ártalmatlan alkaloid. – Az lesz a legjobb, ha minél tovább alszik, legalább addig se csinál butaságot.

– Biztos, hogy nem mérgező? – kérdezte Max.

– Á... – krákogott Silbad –, annyira nem. Ha két hónapig vedelném egyfolytában, esetleg akkor kezdene ártani. De elég jó gyógymód a bajra. Meg aztán, ha háromszor olyan káros lenne, még akkor is megérné, hogy a kölyök a dombok között marad, és nem támadják meg a darazsak.

Belle bejött és köszönt a két férfinak. Silbad szívélyeskedett:

– Jól aludt, kishölgyem?

– Csodásan. Mi újság Claudi-val?

– Silbad remekelt – mondta Max. – A nagyapjaként viselkedett. Jobban csinálja, mint mi, Claudi imádja és Matróznak hívja.

Belle nevetett, nagyon rokonszenves volt neki az öreg.

– Pihennie kellene. Adj a csak ide, felváltom egy-két órára.

Silbad ellenkezett: – Nem, nem. Nagyon is jól vagyok. Azt kell mondjam, hogy gyakorlatilag évek óta nem alszom eleget. És ez a kölyök káprázatos. Alkalmat ad, hogy újra elmés legyek. Biztosan jól tudod, hogy hány éves ez a gyerek, Max?

– Utazás közben könnyen elveszítem a fonalat, de kiszámoltam – mondta a mulatt. – Claudi nem lehet több négyévesnél.

– Ejha, itt a matróz! – kiáltotta az öreg Martin felé fordulva, aki feltűnt a lépcső tetején. – Gyermekeim, ha szeretnének egy frissítő fürdőt, akkor azt javaslom, kövessék Maxot a meleg forráshoz. Most épp pompás a víz. Huszonhét fok garantált. De ha tovább is benne időznek, úgy megfőnek, mint a rák. Meg kellene mutatnod nekik, Max.

– Erre tessék – mondta a mulatt a párnak.

– Megéri megnézni! – kiáltotta Silbad.

*

Egy okker színű poros ösvényre térve nagy csavarpálmalevelek közt lépdeltek, amelyek teljesen beborították a hegy déli oldalát. Az ösvény enyhén lejtve kígyózott a világló rózsaszínű és fekete sziklák között. A kövek úgy fénylettek, mint az üveg, és itt-ott megrepedve láttatták belsejükben a ragyogó csillámot.

Max még a házban ledobta a melegítőjét, és lazán kisétált a napra. Biztatta a többieket, hogy ők is jöjjenek. Belle csak szűk tunikáját viselte, a vállán csattal. Hosszú lábai kidomborodtak, csípője szelíd ringása táncolásnak tűnt.

Ami Martint illeti, látszott, hogy szenved a melegtől, de nem volt hajlandó megválni széles ujjú ingétől és a rátapadt rövidnadrágjától. Talán zavarta Max előnyösebb alkata. Rosszkedvűnek tűnt.

Az ösvény egy barlanghoz vezetett, egy átjáróhoz, ami átszúrta a hegyet, és egy másik lejtőn nyílt ki.

Egy langyos vizű medencénél voltak, ami úgy nézett ki, mint egy természetes szenteltvíztartó, elnyúlva a völgyben. Időnként elcsukló pezsgő víz tört föl az aljáról. Szép és különleges növények mártották bele farkasalmáikat, a szélén kék és sárga papagájok ittak belőle.

Messzebb, a láthatáron egy magányos, ezüstös színű szökőforrás lövellt ki ötpercenként legyező alakban.

Max és Belle egymás után csobbantak a vízbe. A mulatt nagy karcsapásokkal úszott, Belle pedig meglepetten nézte, hogy az értékes karkötőt nem vette le. Miután oda-vissza úszott egyet, a fiatal nő megállt egy virág alatt, és kinyújtotta a karját. Pártát csinált a fejére, és nevetett, amikor egy pillanatra a nedves hajára röppent egy

papagáj. Vízből kiemelkedő feje sellőére emlékeztetett, a nedvesség könnyű kelmeként hangsúlyozta bájait.

Martin a parton ült felhajtott nadrágszárral és duzzogó képpel, a vizet csapkodta a lábával. Hirtelen elszánta magát, gyorsan levetkőzött, és beugrott a vízbe, mintha szégyellné a testét. Maxnak azért volt ideje látni sovány felsőtestén a tetoválást, az atrali nemesek csillagát.

Az Ördöglabda mélyéről feltörő, különböző sókban gazdag víz és az illatos növények főzete lágyan csúszott a bőrön, masszírozta az izmokat, feszesítette a szöveteket, bódító illata pedig a lelküket fürösztötte.

Martinra is jó hatással volt ez a víz, nevetve fröcskölte felesége felé.

Max azon tűnődött, hogy amióta csak ismeri, most látja először Martint így nevetni, és meglepődött szabálytalan, hegyes fogain.

Húsz perc után, kissé elfáradva mindhárman kikönyököltek a szélére, karjaik a virágok közé értek.

Erről a kivételes erkélyről látták, ahogy a medencéjükből porlasztva átömlik a víz egy másik medencébe, és eltűnik a mélyben.

Mindenfelé énekelve dolgoztak a vizek. A lankákon dámszarvasokat láttak lefelé tartani.

– Mit gondolsz Silbadról? – kérdezte Belle Martintól.

– Mit akarsz, mit gondolkodj? Elégé bunkó egy ember.

Belle látta Max izmait megfeszülni, ahogy az ujjával idegesen összezúzott egy marék virágot, és gyorsan közbeszólt: – Bátor ember, aki annak mutatja magát, ami. A természetesség mindig ad egyfajta nemességet az embernek.

Martin vállat vont, és ásított egyet, nem érdekelték az efféle szempontok.

– Nagyon vidám – mondta Belle –, de ez a vidámság csak felszínes. Úgy látszik, mintha szenvedne.

Max felhúzta magát, és kiült a partra a virágok közé. A víz úgy csorgott lefelé hosszú izmain, mint az eső cseppjei egy bronzszobron. – Silbad szenved – mondta mély hangon. Elgondolkozva belemarkolt egy fürt szőlőbe. Néhány szemet feldobott a papagájoknak, amelyeket azok röptükben el is kaptak. – Pokoli kínoztól szenved – folytatta Max. – Silbad reménytelenül szerelmes, már húsz éve.

Martin elmosolyodott, a mulatt kelletlenül nézett rá. A vörös hajú elfordította a fejét és visszacsusszant a vízbe, majd lomhán a másik part felé kezdett úszni.

– Szerelmes? – kérdezte Belle. – Kibe?

Max hosszan nézte szó nélkül, kissé már zavarba ejtően, aztán megszólalt: – Az Ördöglabdába! – mondta és elhajította a fürtöt. – Reménytelenül... Úgy szereti, mint egy Istennőt, mint egy beképzelt és elbűvölő, romlott és kegyetlen nőt, aki feltárja neki a bájait, táncol neki, a tavakon keresztül nézi szemeivel, a vízeséseivel lengeti a haját, kelletli a domborulatait a hegyeivel, mámorítja az illataival... És miért? Semmiért!... Egy bolygó nem tud adni semmit egy férfinak... Őrült csodálat, amit nem jutalmaz semmilyen ölelés.

Belle-nek tetszett az utolsó mondat.

– Nem az én bolygóm – mondta Max. – Silbad szereti és gyűlöli az Ördöglabdát, ami elbűvöli őt. Csak egy nő tudja magát ilyen szenvedéllyel kellelni, hogy megkaparintson egy férfit. Tehát Silbad-nak... – mondta, és a nő szemébe nézett –, valódi hercegnek kell lennie. De a helyzet az, hogy Silbad nagyon öreg.

Max mosolygott, hogy könnyítsen mondandója súlyosságán. – Menjünk vissza – mondta. – Jelenleg nem tudunk mit tenni, de úgy érzem, kissé magára hagytuk Claudit.

A már felöltözött Martin felé kezdtek úszni egymás

mellett.

Második rész

*„...A vőlegény herceg szíve,
Szőkétől búcsúzik,
Megszakad szíve az atrali éjben.
Csak egy fagyott kavics,
Mi az alvilágba süllyed.
Remeg és inog, végzet gyűrűje.”*

Az atrali régmúlt siratódalai

Első fejezet

Ahogy a Sidoine története illusztrálta, az Ördöglabda nagyon szélsőséges bolygó volt a Lambdában.

Az évezredek alatt lassacskán levált a saját rendszeréről, és hagyta magát a Gamma hatalmába keríteni. Nagyon lassan vonzódott ehhez a csillaghoz, elveszett kis kavics volt az űrben, mintha tétovázna a két csillag fénye között.

A naptávolpontja nagyon megközelítette a Gamma 10-ét, ez a bolygó szabályosan együttállt az apszisvonalán. Ez az ötvenévenkénti találkozó okozta a Gammához való hűségét. Szinte egy cérnaszálon függött az egész.

A Perdide-hez és a Gamma 12-höz képest lényegesen eltért az éves keringési síkjától.

*

Max tudott azért ügyeskedni ezekkel a rendkívüli nehézségekkel is. Tudta, hogyan növelje hajója sebességét az űrbeli áramlatokkal, és hogyan tud keringőpályán maradni a bolygók körüli állandó mezőkben. Oly

könnyedén ugrándozott világból világba, mint egy zerge a bércek között.

A Nagy Max felbőgött, és elindult a Gamma 10 felé, ahová két hétig fog tartani az út.

*

A hajó nappalijában Silbad egy Perdide-térképet terített ki.

– Fel kell frissítenem az emlékezetemet – mondta. – Bár nálam jobban senki sem ismeri ezt az eldugott bolygót.

A térkép közepére tette az ujját, egy zöld, félkör alakú csíkra.

– Na, itt van az az erdő. Songföld közepén van. Mit is mondtál, Max? Claude a Fekete völgy felől került oda?

– Ez a leggyorsabb út a folyótól – mondta Max.

– Akkor a kölyök valahol itt lehet a déli csücsökben – mondta az öreg, ujaival megcsípve az álla hegyét. – Az jó, mert arrafelé kevés barlang van.

Sötét bizonytalansággal a szemében kérdezte a mulatt: – Barlang?

– Hát, igen. Vagy te nem tudod, mik azok a szerpillák?

– Nem.

– Hát... a Perdide másik csapásai. A barlangok hemzsegek a szerpilláktól – a kicsi férgek, amelyek a körmöd alá bejutva megmérgezik a véred. Mire észreveszed, már túl késő. Nincs rá gyógyszer... csak megelőzés: ne menj be a barlangokba. Ismertem egy csenevész fickót, aki teljesen elégedett volt, mert a szeme láttára nőtt meg az alkarja meg a bicepse. „Erős leszek” – mondta, de ő ezt az edzésnek tudta be. Szavamra mondom, néhány hónap múlva a birkózócsapat tagja lett, és senki se ellenkezett vele, miután kivállasodott.

– A szerp...

– Hadd fejezzem be. Igen, öregem, a szerpillák

növesztették meg a karjait. Aztán a nagy bickói levegővé váltak. Egy napon láttuk, hogy fennakad a szeme, és összeesik. Az izmai kipukkadtak, mint a buborékok, és zöld legyek rajzoltak ki belőlük: a felnőtt szerpillák. Két nappal később meghalt. Megrothadt.

– És Claudi, biztos hogy...

– Nem! Nem hinném. Tegnap rendesen kikérdeztem. Ügyeltem rá. De sosem tudhatod, mi jár egy gyerek fejében. Inkább attól félek, nehogy a tóba essen – mondta Silbad, és egy kék pontra mutatott a térképen.

– Mert, mi van azzal a tóval?

– Semmi. De egy tó mindig veszélyes, ha egy gyerek egyedül van.

– A Perdide nem annyira a nyugalom szigete, ahogy a minap lefestette – mondta Belle.

– Kishölgyem... – mondta az öreg. – Látszik, hogy nem utazott eleget. Gamède Földjei, a Bolond Hegy Szurdoka az Epsilon 7-en.

– A Nagy Savaje-i ködök – mondta Max.

– Na, ezt majd' elfelejtettem! Az milyen zűrös. Tele van betegségekkel, baktériumokkal és különösen furcsa állatokkal, amelyekről fogalma sincsen – mondta Silbad. – És még nem beszéltem Malagone vérszívó fáiról, sem pedig Volpide háрпиáiról...

– Hárpiák?

Az öreg nevetett. – Igen. Így hívják azokat a nyálkás kétéltűeket, amelyek rút asszonyosságokra hasonlítanak, tele kelésekkel. Amik... – mondta és megint nevetett. – Nem, na, de be is fejezem, elég ebből ennyi... Elég annyit tudni, hogy nem tanácsos a karmaik közé kerülni.

Silbad egy pillanatra az emlékeibe merült, undorral vigyorogva. – Visszatérve a Perdide-re, végül is remek hely. Csak három dologtól kell tartani: a láztól, a darazsaktól meg a szerpilláktól. Ennyi.

– Négy, a maró gázokkal együtt – mondta Max.

– Legyen neked igazad. De azok inkább délen vannak, Salagföldön. De hát sose lépünk oda, ahol fejreállhatunk!

Belle nevetett.

– Mit nevet, szépségem?

– Hát magát, Silbad – mondta Belle, és kedvesen Silbad vállára tette a kezét.

Az öregnek ez hízelgő volt.

– Láttam pár dolgot – mondta, és megvakarta a sapkája alatt a koponyájában a fémlemezt. – Tanácsokat kellene adnom! Tessék, térjünk csak vissza a Perdide-re. Amikor megtudtam, hogy Claude letelepedett ott, azt mondtam, merész fickó. A Perdide kellemes és viszonylag biztonságos, de nem akkor, ha az ember egyedül van ott.

– Házas volt.

– Ugyanaz. Sőt, még rosszabb. Ha egyszer ki kell aknázni egy bolygót, azt csak nagy erővel lehet csinálni. Millió emberrel. Csak egy állam tudja támogatni az elindulást. Nem igaz, Max?

A mulatt oda sem figyelve bólogatott, el volt merülve a térképben.

– Szándékosan mondom – mondta Silbad, és megütögette a fémkoponyáját. – Tudja, hogy mikor csinálták ezt velem a darazsak?

– Mesélje el.

– Nem túl szép történet, kishölgyem, de tanulságos. Max mindig is ezzel az átkozott vassüveggel ismert engem. Még meg sem születtem, amikor behelyezték a fejembe. Tizennyolc éves voltam, és a szüleimmel éltem a Perdide-en. A mi családunk volt az egyik a tíz lambdai úttörő közül, akik próbáltak megélni. Inkább úgy mondanám, hogy az utolsó a tizből, mert a másik kilenc család megundorodva továbbállt.

– Megundorodva? Mitől?

– A darazsak aljasságaitól. Ide hallgasson, szépségem... A Perdide-en nagyon jó a termőföld. Ettől a rendkívüli termékenységtől a termés hozama lehaladja a fotoszintetizáló üzemekét. Bármilyen megterem benne. Talán nem hiszi el nekem, de láttam akkora burgonyahajtásokat, amelyek háromszor nagyobbak voltak egy tölgyfánál, és mindegyik szem ötven kilós volt. Akár egy tonna egy óriási bokor alatt. A befektetés csak egy öklömnyi kis krumplics. Tud mutatni olyan élelmiszeripart, amely felvenné a versenyt egy ilyen gazdasággal?

– Talán a Sidoine-on.

– Persze, persze, persze. Ismerem a sidoine-iakat. Mind egy szálig nagyizolnak.

– És a darazsak?

– Mondom, szépségem, mondom. Minden évben darazsak! Csontig kaparnak mindent. Gondolja, hogy hat év alatt meg lehet gazdagodni, sitty-sutty? Aztán előlről kell kezdeni mindent. Nincs idő megóvni a terményt, az ember örül, ha magát megvédi. Az év felében örködni és küzdeni kell a rohadékok ellen, mert berágják magukat a falakba is.

– A falakba?

– Ja. Egy darázsnek egy órába telik, hogy háromcentis lyukat vágjon egy vaslemezbe. Aztán fűrtönként összetapadnak a házon. Úgy tervezik a házakat, hogy bór-nitrid paneleket visznek oda és ott összeszerelik azokat. A darazsak idővel átmennek rajtuk, így további panelek kellenek. A házakat gyilkos antennákkal tűzdelik meg, amittől úgy néznek ki, mint egy óriás tűpárna. Ezek az antennák kinyírnak ezer mocsos rohadékot, de jön a helyükre újabb millió. Amikor hat hónap csata után az ember kijön sápadt képpel a börtönblokkjából, láthatja, hogy az antennák fele is meg van rágva. És a falak vastagsága csak néhány centiméter. Még tizenöt nap, és az

ember is a darazsaké.

– De hát... Valamit nem értek, Silbad. Hogy miért nem hagyták el a Perdide-t az úttörők a kirajzás előtt. Az évszak végén, a terményeik eladása után újrakezdhetnék.

Silbad fintorgott.

– Nem, szépségem. Figyelembe véve a hatalmas szállítási és üzembe helyezési költségeket, és azt, hogy a Perdide nincs jó helyzetben, mert csak kétévente válik vendégszeretőbbé, így hat évbe telik, hogy valamit össze lehessen kuporgatni. Egyébként értelmetlen, mert szegényebb lesz az ember, mint előtte.

– És a koponyája, Silbad? Még nem mesélte el, hogy hogyan...

– Igen, még nem – mondta az öreg a sapkáját babrálva. – Már nem gondolok rá. Habár, bizonyos értelemben már eleget tud, hogy el tudja képzelni a többit. A handabandázással csak bagatellizáltam a dolgot. Úgy tűnik, hogy a darazsak kikezdtek egy sarkot a tetőn és berepültek a szobámba.

– Úgy tűnik?

– Ezt a szüleim mondták később. Ami engem illet, nem emlékeztem semmire. Egy sidoine-i klinikán ébredtem fel, ezzel az izével a fejemen. Teljes emlékezetvesztéssel – mondta Silbad és elmerengett egy kicsit a régi emlékein, majd folytatta: – Az apám erős ember volt. A következő évben visszatértünk a Perdide-re. De tizennyolc hónap után az anyám kezdett megőrülni a bórpáncélban. Végleg elhagyatottak lettünk, akárcsak a többiek... Ezért kételkedtem benne, hogy Claude tovább bírta volna apámnál. Nem ismertem Claude-ot, csak hallomásból, de remek fickónak tűnt. Max népéből való! De sosem találkoztunk. Pedig mondtam volna neki, hogy esztelenséget csinál... Az apám is ilyen merész ember volt. Én pedig... egy fajankó...

Belle-t meglepte Silbad utolsó szava.

– Igen – mondta Silbad –, egy fajankó. Akkoriban kevés gyerek volt az úttörők vagy az utazók családjaiban. A sugárvédelmi készülékek nem működtek jól, és ez terméketlenné tette a párokat. A szüleim imádtak engem. Egy fiú, gondolja csak el! Aztán egyszer csak se szó, se beszéd, elhagytam őket és nem tudom, mi lett velük. Hívott az úr. Azt hiszem, a darazsak kiürítették az agyam érzelmi központját. Egyébként a múltban is mindig agyalágyult voltam. Max nem mondta?

Nem várta meg a választ, újat kérdezett:

– Hogyan boldogul a herceg-férje a kis Claudival?

Belle kedvesen mosolygott, orcája szerényen piroslott.

– Sokkal jobban, mint gondoltam! Azt hittem, nem lesz képes rá, hogy... hogy figyeljen Claudira. Ragaszkodik a mikróhoz, hogy nála legyen, helyettem. Csak attól félek, megégeti magát ebben az új játékban.

Max a homlokát ráncolta.

– És ön miért örül ennek ennyire? – kérdezte.

A fiatal nő elfordította a fejét, arca elkomorodott.

– Mert Martinnak... nem lehet gyereke. Eszembe is jutott ... – mondta és bizonytalan tekintete szinte megérintette a két férfit.

– Folytassa – mondta Max.

– Claudi árva lett. És arra gondoltam, hogy örökbe fogadhatnánk – mondta Belle. Majd sietve hozzátette: – Persze, ha Max beleegyezik. Mert Claude őt kérte meg, hogy gondoskodjon a gyermekről.

Egy percnyi csend után a mulatt összehajtott a Perdide térképét. – Előbb mentsük meg a gyereket – mondta, és elindult a kabinja felé.

Belle az ajkába harapott. Silbad egy bátorító grimasz kíséretében a vállára tette a kezét. – Menjünk, nézzük meg, mit csinál Martin – mondta.

Martin a mikró fölé hajolt, mintha meg akarná búvölni.

– Persze hogy tudok úszni – bizonygatta. – Dobj csak bele a tóba és meglátod.

– Bele fogsz fulladni – hallatszott a kis Claudi. – És neked nincs kezed, meg lábad se, Mikró!

– Nekem nincs szükségem végtagokra, kicsim. Dobj csak bele a vízbe!

– És velem mi lesz, Mikró? Mondom, hogy bele fogsz fulladni!

A türelmetlenségtől izzadság gyöngyözött Martin halántékán.

– Akkor csináljunk valami mást, jó? Te ugorj be a tóba, én pedig majd elkaplak. Te mondtad, hogy tudod, hogy kell úszni.

A kisfiú bátortalanul bevallotta: – Az nem is volt igaz.

– Kis hazudós – szidta lágy hangon a vörös hajú. – Büntetésül megtanítalak lebegni a vízen. Ne félj, én ott leszek, és foglak majd. Ugorj csak be bátran velem együtt a tóba. Ha jó erősen fogsz, nem lesz semmi baj.

– De biztos?

– Persze, jó móka lesz, majd meglátod.

Claudi elhallgatott egy pillanatra.

– Mit csinálsz? – kérdezte Martin.

– Beletettem a lábam a vízbe.

– Tedd bele mindkét lábad. Zsupsz! Rajta, mint egy nagyfiú!

– Ez hideg.

– Dehogya, te kis buta, ez csak...

Hirtelen kinyílt az átjáró ajtaja, mire Martin kiabálni kezdett: – De nem, nem ugorhatsz be, nem szeretem ezeket a tréfákat, Claudi!

– De hát te mondtad...

– Nem, nem. Megtiltom, hogy a tó közelébe menj!

– A mindenit! – kiáltotta Silbad, ahogy belépett Belle-lel.

Belle azonnal odarohant a férjéhez, teljesen elsápadva.

– A tó – mondta ijedten.

– Igen – mondta Martin. – Úszni akart. Megtiltom, hallod, Claudi?

– Mikró! – ujjongott a gyermek. – Egyszerre csinálod mindegyik hangod! Még csináld a matrózosat!

– Semmi akadály, inas! Ha visszaértél az erdőbe, eléneklem az Üstökös nótát – mondta Silbad.

Belle Martin homlokára tette a kezét, de a vörös hajú ellökte a felesége kezét. – Hagyj békén – mondta.

Második fejezet

A Nagy Max leszállt a Gamma 10-en, a Holterdő egyik tisztásán. A századokkal ezelőtti megkövesedett hely gyászos és szomorú díszletként festett.

A fák csontvázai kibogozhatatlan hálóként nagyon magasra nyúltak az ég felé. A fák törzsei körül és az ágzugokban hófehér homok halmozódott fel, a tél látszatát keltve, amit azonban a kízó hőség cáfolt.

– Az első megálló – mondta Max. – Semmi érdekes nincs odakint, hogy kimenjünk megnézni. Nyolc napig maradunk ebben a sivár világban, aztán nem egészen öt hétig utazunk majd a Perdide-re az áthaladó üstökösnek köszönhetően.

Belle megkérdezte, hogy a Gamma 10 mindenhol ilyen-e.

– Nem – mondta Silbad. – Huszonöt kilométerre északra, az erdő szélén van az Óriások lépcsője. Nyugodjon meg, itt sosem voltak óriások, de így hívják azt a majdnem teljesen kör alakú tölcsért, amelyből a víz fokozatosan a Sós-tengerbe ömlik: egy hihetetlenül sós tengerbe. Van vagy négy-öt hasonló tenger itt, mindegyik ilyen nagy kürtőnél, aminek sima és kerek az alja, mint a szemüveglencsének: a Sós-tenger, amit mondtam, a Nagy Mocsár, az Érdes, meg... a többi nevét elfelejtettem. Lenyűgöző, amikor az ember először lát ilyet. Létezik egy elmélet, miszerint ezek ősi civilizációk maradványai. Olyanoké, akik mindig egyre mélyebben keresték a vizet. És ez lehetséges is, kishölgyem, szóval hálával tartozom önnek.

Belle nem tudta, hogy meglepődjön vagy nevéssen. Szemei kikerekedtek, és kinyitotta a száját. Silbad kuncogott:

– Hálás vagyok, mert végighallgatja ezt a sok badarságot. És főleg, ahogy néz, ezekkel a szemekkel. Szeretek önnek beszélni, kishölgyem, és el is mondom, hogy miért... – mondta Silbad, majd elhallgatott, és a fejét rázta. – Jobban belegondolva, inkább talán mégsem.

Max nevetett: – Ugyan már, Silbad. Egy nőt ok nélkül sosem furdal a kíváncsiság.

– Maxnak igaza van – mondta Belle. – Mondja, miért szeret nekem beszélni, Silbad?

– Ha elmesélném, csak elrontanék mindent.

Belle fintorgott, félig mosolyogva, félig haragosan.

– Ez nem szép magától – mondta.

– Túl sokat beszéltem – mondta az öreg, görbe lábain imbolyogva. – Na, majd egyszer elmondom.

Belle tudni akarta, hogy mégis mikor. Silbad tétovázott, a smaragdgyűrűjét babrálta az ujján.

– Majd, ha visszaértünk az Ördöglabdára – mondta Silbad, és elindult kifelé. – Megyek, megnézem, mi van a gyerekekkel. A nagy sétája közben még valami barlanghoz tévedhet, és ez aggaszt egy kicsit.

*

– Silbad kedveli magát – mosolygott Max. – Még sosem láttam ilyennek. Ha fiatalabb lenne, a férje jogosan lehetne féltékeny.

Belle felnevetett.

– Ne nevéttessen, Max. Szegény öreg Silbad. Ő az Ördöglabdát szereti, ön mondta. Különben is, egy halandó hogyan tudna versenyezni egy bolygóval? Mindenesetre igazán különleges öregember; a második éjjel, nála a

Hercegi Toronyban hallottam, ahogy a teraszon fel-alá sétálva verseket szaval. Valahogy így hangzott:

*Szívem fuldoklik lángjaidtól,
Lassan ájulok buja hullámaidtól...*

– Igen – mondta Max –, ismerem ezt a verset. Nem a legjobb Silbadtól. Általában közhelyeket rögtönöz, elárasztva túlzó jelzőkkel. De ahogy mindig ugyanazt a témát hímezi, a végére kitisztul, és néha nagyszerű művek születnek. A feje tele van rímekkel, amik úgy röpködnek a fémkoponyájában, mint a papagájok a csarnok oszlopai között. Nagy áldozatot vállalt, hogy eljött otthonr...

Max összerezsent. Káromkodások hallatszottak a folyosó végéről, majd zörgést és dulakodást hallottak.

Belle-t megelőzve Max ért hamarabb az átjáróhídhhoz. Látták, ahogy Silbad, sapka nélkül, úgy ül a földre terített Martin hátán, mint egy lovon, és a nyakánál fogva csapkodja a vörös fejét a padlóba, miközben ordítva szidja a Lyre összes tájszólásában. Max rákiáltott:

– Elég! – Majd odahajolt, de nem volt könnyű lazítani az ideges öregember szorítását.

– Te szemétláda – kiáltotta Silbad –, te mocskos ganéj, te gennyláda, megöllek!

Ki akart törni Max karjainak rabságából, hogy folytathassa, amit elkezdett, veszélyes karmokként előrenyújtva csontos, remegő kezeit. Gyűrűjében baljósan fénylett még a smaragd is.

Belle a férje mellé térdelt, aki élettelennek tűnt. Az öreg hirtelen meggondolta magát, haragos tekintete után már pánik látszott fáradt arcán. A koponyájáról furcsán verődött vissza a fény.

– A gyerek! – kiáltotta Silbad. – Max, ne engedd, hogy a gyerek bemenjen a... Hol van a mikró?

A mulatt rádöbbsent, hogy az egész dulakodás a háttérben síró gyerekhang miatt volt. Elengedte Silbadot és a mikróhoz sietett, amely még mindig hintázott a helyiség másik végében.

– Miért kiabálsz az összes hangodon? – nyafogott Claudi.
– Undok vagy.

Max kapkodva kikapcsolta az adóvevőt.

– Fogjátok már be – parancsolt a többiekre, és az öregre nézett, akinek minden tagja remegett. – Mi történt, Silbad?

– Gyorsan, Max – hadarta az öreg –, ne engedd, hogy a gyerek bemenjen a barlangba. Ez a disznó – nézett megvetően Martinra –, ez a disznó képes lett volna belökni a gyereket egy barlangba.

Martin még mindig a földön feküdt, nehezen lélegzett. Belle felállt mellőle, és meg akart szólalni.

– Később, Belle – szólt neki Max, majd visszakapcsolta a mikrót és lágyan beleszólt: – Hol vagy, Claudi? Nem mentél be a barlangba?

– Nem és nem is fogok – mondta Claudi sírva. – Nagyon undok vagy. Megijesztettél. Nem fogok bemenni a barlangodba.

Az ártatlan szavak Martint vádolták. Belle zokogni kezdett.

A kétségek eloszlása után Claudi folytatta:

– Különben is, nincsenek is cukorkák a barlangodban.

Max elsápadva kérdezte:

– Ezt mondtam volna?

– Igen, te mondtad, de nincs egy sem.

– Bementél és megnézted?

– Nem.

– Na, azért. Ügyes vagy, kicsi. Csak viccből mondtam.

Max megnyugtatta Claudit, elküldte messzebbre a veszélyes barlangtól, és képzeletbeli kincseket ígért neki, ha iszik a ligol levéből, és gyorsan elalszik.

Max kimerülten tette le a mikrót, és a többiek felé fordult, akik még mindig mozdulatlanok voltak, mint a viaszbabuk. Csak Martin tápáskodott fel, hogy leroskadjon egy zsámolyra az ajtó mellett. Silbad félig előredőlt, még nem tette vissza a sapkáját a fejére. Belle pedig egyenesen ült, háttal Martinnak, márványfehér arccal, a szemei már nem könnyeztek.

Max halkán beszélt. A vöröshöz intézte mondandóját, ezt a jelzőt is ő aggatta rá, és érződött hangjában a gúny, amikor vörösnek hívta.

– Atral hercege, van valami mentsége?

Silbad megvetően kuncogott, mire Martin szótlantul, gyűlölettel nézett rá.

– Jó – mondta Max és Belle-re nézett. A nő tágra nyílt szemmel révedt maga elé. – Ha nem a férje lenne, megölném pusztá kézzel. Nem tudom... Önre való tekintettel kirakom az első lakható bolygón. A Perdide-en, ahol helyet cserél a gyerekekkel, akit el akart veszejteni. Elég enyhe büntetés ugyan, de sebj.

Max lassabban beszélt és lágyabb tekintettel folytatta: – Sajnálom magát, Belle. Ön természetesen megválaszthatja a saját sorsát. Felajánlom, hogy oda viszem, ahová csak akarja. És ha elköveti azt az esztelenséget, hogy Martinnal marad, abba is beleegyezem. Elfogadja a döntésem?

Belle biccentett. Max sóhajtott egyet, és elindult Martin felé. Keményen megragadta a karját, hogy a folyosóra vigye.

– Egyedül is tudok menni – mondta a vörös.

Max nem válaszolt, csak maga elé lökte. Lementek egészen a rakodótérig. Max kioldott egy mágneszárat. Nyitotta is volna az ajtót, de a vörös a karjára tette a kezét.

Max kérdően nézte.

– Az előbb – mondta Martin – azt kérdezte, van-e valami mentségem.

A mulatt várta a folytatást, de Martin csak mosolygott.

– Mégis van valami a mentségemre.

Max összevonta a szemöldökét.

– Na, ne vágjon már ilyen képet. Figyeljen ide – mondta Martin és a még zárva lévő ajtóra mutatott. – Odabent vannak a csomagjaim. Egy vagyon van bennük, és önnek adom a felét, ha visszavisz a Sidoine-ra.

Max undorodva grimaszolt. – Ez ki van zárva – mondta.

Martin szemhéjai majdnem összeértek.

– Feltételezem, a csomagjaimat velem együtt kirakja majd a Perdide-en.

– Nem – mondta Max, közben kinyitotta az ajtót.

– Értem – mondta Martin, és köpött egyet. – Csak játssza a nemes igazságtevőt, de kapva kap az alkalmon, hogy megkaparintsa a pénzemet.

Max megfogta a vállát, és a képébe nézett vicsorogva.

– Ó, úgy látszik, fájó pontra tapintottam – ujjongott gonoszul Martin.

– Ostoba bűnöző – morgott Max. – Azt hiszi, minden megvásárolható. Tudja, a csomagjai már régóta az úrben kóborolnak, valahol az Atral és az Ördöglabda között. Könnyítenem kellett a hajómat, hogy gyorsabban tudjon haladni. A Sidoine-on viszont kárpótoltam volna érte.

– Tolvaj kutya! Hasznát húz másokból és...

– Kussoljon. Én sokkal többet veszítek ezen az úton, mint maga. A vagyona csak alamizsna azokhoz a ritka fémekhez képest, amik a rakteremben voltak. Én mindenemet kidobtam, hogy megmentssem ezt a gyereket. És van még egy dolog, amit úgysem hisz el azzal a torz elméjével. Menjen csak, és győződjön meg róla, hogy nincs bent semmi – mondta Max, azzal belökte Martint a

raktérbe, és rázárta az ajtót.

Harmadik fejezet

Több napig feszült hangulat uralkodott az úrhajó fedélzetén. Belle alig beszélt valamit, többnyire a kabinjában maradt. Max vitte be neki az ételeket, de szinte hozzájuk sem nyúlt. Max később megkérdezte tőle, hogy akarja-e látni Martint, de Belle megijedt még a gondolattól is.

Silbadot zavarta, hogy akaratlanul okozta a drámát, inkább kerülte a fiatal nő társaságát. Még a fejét is elfordította, amikor elhaladt a folyosón a kabinja előtt.

*

Egyik este az öregnél volt a mikró, a gyermek pedig más altatódalra kért tőle a matrózdalok helyett.

– Énekeld a Szezelem herceget!

Silbad zavarában rögtönzött egy szörnyűséget valami hercegről, akit Szezelemfinek hívtak és flaskából ivott.

– Ez nem az – mondta Claudi. – Az egy szép dal, tudod. Anyu sokat énekelte.

– Hagyja csak, Silbad.

Silbad gyorsan kihúzta magát és hátrafordult. Belle állt mögötte.

– Én ismerem azt a dalt – mondta Belle. – Adja csak át a helyét.

Silbad sietve felkelt.

– Igen! – kiáltotta Claudi. – Énekelj az anyukám hangján!

Belle leült és elkezdte a régi atrali siratóéneket:

*Hol van hát szép szerelmed,
Szőke hercegnő?
Napok óta világok közt tévelyeg.
Forogj, csak forogj végzet gyűrűje,
Forogj az atrali éjeken.*

A gyermek a második versszakot is kérte, amit Belle már halkabban énekelt:

*Az űr játszik a csontjaival,
Kicsi szőke lány,
Ne reméld, hogy a végtelen
Majd válaszol neked.
Forogj, forogj végzet gyűrűje...*

– Forogj az atrali éjeken – fejezte be Claudi. – És tovább?
Belle zavarba jött. Remegő ajkaival nehezen artikulált. –
Hol van hát szép szerelmed...

Volt annyi lélekjelenléte, hogy még lenémítsa az adó-
vevőt, hogy Claudi ne hallja a zokogását.

– Nem is. Elrontottad – mondta Claudi. – Kezdd előlről...
Eléneklek neked, hogy van tovább, figyelj:

*Az egyik fekete, a másik cinóber,
Szőke hercegnő,
Két óriás nap között van,
Amik vándorolnak.*

*Forogj, csak forogj végzet gyűrűje,
Forogj az atrali éjeken.*

*Szíve az Orionnál kering,
Kicsi szőke lány,*

*Feje a Sárkány vidékén,
Vezesd a táncot.*

Forogj, csak forogj...

Claudi hangja elgyengült, motyogott még valamit érthetetlenül, aztán elaludt.

Silbad zavartan figyelte Belle sírástól rázkódó vállát, és az asztalra terülő aranyló hajtincseit. Az ő szeme is könnybe lábadt.

Percekig a küszöbön állva Max is tanúja volt a jelenetnek. Elindult, és Silbadnak nyújtott egy tálcát.

– Vidd be ezt az ételt Martinnak – mondta, és lágyan meglökte az öreget a kijárat felé.

Max Belle-hez lépett és simogatni kezdte a nő fejét.

– Ugyan, Belle – mondta Max halkán. – Ugyan...

Belle felemelte könnyes arcát.

– Nevetséges vagyok, én... – morogta Belle. – Maga itt volt, Max?

Max lehajtotta a fejét.

– Ez a dal – mondta Belle a szemeit törölgetve. – Nem tudom, mi ütött belém.

– Meg tudom érteni – mondta Max.

– Ó, dehogyis! Maga ezt nem érti! Abban reménykedtem, hogy Martin beleegyezik, hogy örökbe fogadjuk Claudit. Beszéltem vele erről. Úgy tűnt, ő is örülne neki és elképzeltem, hogy milyen más lenne az életünk egy gyermekkel.... És most szégyellem magam, Max, ha tudná, mennyire szégyellem magam!

Max leült Belle-lel szemben.

– Ide hallgasson – mondta kissé nyersen. – Maga nem az a nő, akit csak úgy meg akarnék bántani. Ebben a helyzetben a büntetés jobban megviseli magát, mint a férjét. Ez igazságtalanság. Azt fogom tenni, amit szeretne,

Belle. Martin kegyelme a maga kezében van.

Belle megdöbbenve nyitotta ki a szemét, és a fejét rázta.

– De nem, Max. Látja, nem értette meg. Tegyen vele, amit csak akar. Nem akarom őt látni többé. Még a tudatától is rosszul vagyok, hogy ezen a hajón van ő is – mondta, aztán felállt.

– Ez különös. Nem hittem volna, hogy ez megtörténhet, ilyen gyorsan eltávolodni valakitől. Mint egy lezuhanó, elhalt faág. És most eszembe jutnak a régi emlékek, amikor megkínoztta a kutyáját, vagy amikor elgázolt egy rabszolgát, mert az át akart menni előtte... Hogy tudtam őt...? Nem is akarok ezekre gondolni többé. De ez az egész borzalmas úrt hagy maga után. Család és haza nélkül teljesen egyedül érzem magam.

– Ne mondjon ilyeneket. Silbad és én, mi... – mondta Max és az ajtóhoz ment, amire rátapasztotta a fülét. – Az ég szerelmére! Ki használja a felvonót? – káromkodott és gyorsan lement a fémlétrán, elhaladt a raktér ajtaja előtt, majd a folyosón belebotlott a földre borított tálca tartalmának közepén elterülő Silbadba.

Max felsegítette Silbadot, hogy a falnak dőlhessen. Sapkája félrecsúszott, a fémkoponyája szélén vércsík látszott. Az öreg káromkodva a fejét rázta.

– Ez a mocskos disznó volt az – mondta Silbad, és hadonászva próbált felkelni.

– Maradj itt – mondta neki Max. – Segítsen Silbadnak – kérte az éppen odaérkező Belle-t, és a liftakna felé rohant.

*

Max a vörös után futott, a szökevény léptei nyomot hagytak a homokban. Jól látszott, hogy kanyarogva haladt az oszlopoknak tűnő, óriási, kiszáradt fatörzsek között.

Max fuldoklott, mintha sütőben lenne, a csillogó forró

homok pedig égette a talpát, mivel mezítláb volt. Futás közben eszébe jutott, hogy milyen őrültség is valakit üldözni ezen az egyébként is sivár bolygón.

A mulatt gondolkozás nélkül cselekedett. Nem tudta eldönteni, hogy inkább csak megölje Martint pusztá kézzel, vagy előtte jól pofán is köpje, de a kimerültségtől már majdnem belehalt a szomjúságba. A kiszáradás veszélye még jobban elgondolkoztatta. Lehet, hogy a vörös szándékosan választja magának a halált, de az is, hogy elég vakmerő ahhoz, hogy szerencsét próbáljon ilyen körülmények között. Azt viszont nem bírta elviselni, hogy büntetlenül maradjon azért, amit Silbaddal tett.

Kikerült egy kisebb kővé vált ligetet, amikor izzadság csípte szemeivel egy fel-felbukkanó vörös foltot látott úgy ötven méternyire: Martin haját.

Martin küszködve mászott felfelé egy homokos, meredek oldalon. Max néhány nagyobb ugrással a dűne lábánál termett, éppen akkor, amikor Martin a tetejére ért. Felnézve látta, hogy Martin megtántorodik, hanyatt esik, és legurul a lejtőn. A mulatt elégedetten morogva futott elébe. A lábánál és hajánál fogva egyenesítette ki Martint, akinek a szeme zavaros volt, a szájából vér folyt, és a mellkasából rövid, vaskos fémnyílvevessző állt ki.

Lüktető halántékától Max alig hallotta meg a rekedt kiáltásokat és az ordibálást a sivatagból. Amikor felemelte a fejét, a dűne tetején ingerülten hadonászó alakokat pillantott meg.

A meglepettségtől nem látta át tisztán a helyzetet. Több feltételezés is kavargott elméjében: „Kik lehetnek ezek? Barátok, mivel meglőtték Martint? Miért ilyen ellenségesek... vagy nem? Ez a sivár bolygó... csak délibáb lenne?”

Határozatlansága csak egy másodpercig tartott. Megértette, hogy őt is célba vették. Alig volt felöltözve,

fegyvertelen volt, úgyhogy menekülőre fogta.

Egy másik csapat azonban megkerülte a dűnét, és jobbról érkezett. Heves lendülete miatt nem tudott lassítani, és nem tudta eléggé kikerülni az ellenfelét, egy ádáz képű óriás ördögfajzatot, aki utánavetette magát, és elkapta Max lábát. Fordultában megbotlott, de sikerült kiszabadulnia, öklével, akár egy kalapáccsal szájba vágta a támadóját, majd a karjánál megmarkolva maga felé rántotta, és úgy megpördítette a levegőben, hogy az röptében letarolt még másik kettőt. Szabad lett az út előtte, neki is iramodott, de egy süvítve utánarepülő lasszó elkapta. Max elterült a földön.

Nyelt egy kis izzadtságot, meg egy kis homokot, majd felült a feléje közelítő kardok alkotta körben.

– Azt mondtam, élve! – kiáltotta egy rekedt hang, mire a kardok leereszkedtek.

Rongyokba öltözött támadói az összes ismert rassz mintapéldányai voltak. Némelyiknek csenevész végtagjai voltak, és kicsi volt a koponyája, Epsilon-beli söpredékek voltak. Másoknál a vágott szem és a vesszőszerű bajusz a szájuk sarkánál kappienne-i eredetről vallott, a fülcimpáikat megnyújtották az arany karikafülbevalók. A Vega-beli szekták rituális tetoválásait viselték alacsony homlokukon. Néhányan olyan vadállatokkal ültek meg, amilyeneket Max még nem is látott: hosszú, gyorsan futó lábaik, púpos hátuk és irdatlan nyakukon megvető és jámbor pofájú fejük volt.

Az egyikén sunyi tekintetű alak ült, aki utat vágva a tömegben Maxhoz közeledett. Silbadéhoz hasonló sapkát viselt, de azt a tarkójára lógó kendővel díszítette. Széles, szőrös mellkasán keresztbe vetve atomtöltényes öv díszelgett, egyik behajlított karján modern fegyver csillogott. Sarkaival rugdosva térdre kényszerítette az állatát, leugrott róla a földre, és odadobta a gyeplőjét az

egyik emberének. Odaállt a foglya elé, és ráparancsolt:

– Felállni!

Max nyájasan mosolygott.

– Nem – válaszolta.

A rongyos alakok zúgolódni kezdtek. Egyikük megrántotta a kötelet, amitől Max hanyatt dőlt.

– Csend legyen, csürhe banda! – kiáltotta a főnök. A képe vörös lett a dühtől, megmarkolta a fegyverét, de mégis nyugodtnak tűnt, még vissza is mosolygott a mulatra. – Elnézem a pofátlanságodat, ha rendesen kimagyarázod magad. Úgyhogy jól vigyázz, mit válaszolsz.

– Mi sem egyszerűbb – mondta Max. – Ez nem ostoba dac volt részemről. Jól tudom, hogy a kezedben vagyok, de ha engedelmeskednék, mint egy gyerek, akkor talán békén hagynál, de megvetnél. Ha viszont gőgös maradok, megkorbácsolsz vagy valahogy megkínzol, de a presztízscsatát én nyerem meg. Ami a halált illeti..., hallottam, hogy élve kellek.

– És miért akarod annyira megnyerni a... presztízscsatát?

– Mert ez az egyetlen mód, hogy egyenrangú félként tárgyaljak veled.

A többiek nevetni kezdtek, de a főnök egy mozdulattal elhallgattatta őket.

– Azt mondtam, csend legyen!

– És nekem borzasztóan tárgyalnom kell – mondta Max.

– Kitűnő válasz. De akkor szomjaznod kell, és meztelenül kell futnod a napon, hapsikám. Hacsak meg nem könyörölsz rajtad – mondta, majd elővett egy ivótököket a hátasállata oldaláról, és odanyújtotta a mulattnak, aki magától felkelt, hogy jól meghúzza.

– Hé, te! – reklamált a főnök. – Hagyj belőle nekem is, a folyadék ritka errefelé!

– Vano! – kiáltotta valaki. – Én tudom, ki ez a kékhajú

fickó.

Mindenki a hang gazdája felé fordult, akit Max eddig észre sem vett. Egy Kurdile-beli mesztic volt, a zöld arcszínéből és denevérszárnyszerű füleiből ítélve.

A furcsa szerzet kinyújtotta karmos ujját a mulatt felé.

– Jól van, beszélj – mondta a főnök.

– Vano, én tudom, ki ez – ismételte a mesztic, reszelős hangon. – Ez a Nagy Max.

– Mi, a Nagy Max? – kiáltott Vano. – Az a gépének a neve, tudjuk.

A mesztic tiltakozón integetett, vörös szemein sűrűn pislogott pikkelyes szemhéja.

– Nem, nem – mondta –, azt akarom mondani, hogy ez az igazi Nagy Max. A gépének a neve meg nem a képzelet szüleménye.

Néhány gúnyolódó felé fordult, ő éles hangon rájuk ripakodott: – Ne nevessetek, idióták! Láttam már kékhajú mulattokat és... és nem néztem őket Maxnak. Néha viccből annak neveztük őket, de jól tudtuk, hogy egyik sem ő.

– Bizonyítsd be – mondta Vano.

– Igen – mondta a kevert vérű –, ez az igazság.

A többiek nevetgélni kezdtek. Valaki azt mondta, hogy már több mint háromszáz éve halott, mások azt állították, hogy sosem létezett, csak legenda, a maradék nagylelkűbb volt; szerintük három méter magas.

Vanónak csapnia kellett egyet az ostorával, hogy csend legyen, és hallhassa a kurdile-it, aki elmondta, hogy gyermekkorában Nu 7 külvárosában látott egy lovast, aki nem reagált a tömeg éljenzésére. A férfi belovagolt a Nemzeti Palotába. A haja azúrkék volt, és egy kötés volt az arcán. A fiatal mesztic néhány másik gyerekekkel együtt kíváncsiságból követte.

– A Palotába érve fellovagolt a lépcsőn, és az öröket félrelökve beügetett az ülésterembe. Az emberek

utánafutottak, hogy lássák, mit fog csinálni. Előhúzott valamit a nyergén lévő tarisznyájából, valami nagyon nagyot és nagyon nehezet, és felemelte: egy sárkány fejét, az utolsó Nu-i sárkányét, és azt kiabálta, hogy: „Elhagyom a kórházat, aminek úgy látom, nem örülnek, uraim! Azt remélték, hogy meghalok, ugye? Hát nézzék csak!” Azzal lerántotta a kötést az arcáról, és mindenki jól láthatta a halántékától az álláig futó heget. A másik kezében még mindig ott lengette a sárkány fejét. Aztán az emberek felé fordult, akik megszállták a nagy lépcsőt, és azt kérdezte: „Megérdemlem a jutalmat?” A tömeg együttérzően üvöltött, erre azt mondta: „A városatyáitok meg akartak mérgezni a kórházban, ezért kétszeres jutalmat kérek!” Aztán felállt a kengyelben, megkapaszkodott a lova sörényében, meglóbálta a sárkány fejét és odahajította az elnök asztalára. Igen. Majd a nagy kavarodásban leakasztotta a gyémántcsillárt, mint valami trófeát a magasba tartotta, elvágatott oldalra az árkádokig, megállt a lépcső tetején, meglóbálta a csillárt is, és azt kiáltotta, hogy „ez pedig a népé”. A csillár legurult a lépcsőn, az összes kő kiesett belőle, amikre a tömeg rögtön rávetette magát.

A kurdile-i megnyalta a száját villás nyelvével és Maxra nézett.

– Ez ő, felismerem a hegről, meg a karkötőjéről, tisztán emlékszem erre az aranykarkötős karra, ahogy meglóbálja a csillárt a lépcső tetején.

Nagy csend lett Max körül, aki gúnyosan mosolygott.

– Igaz ez? – kérdezte Vano.

Max bólintott, Vano pedig felváltva nézett a mulatra és a kurdile-ira.

– De... – hezitált Vano –, te sokkal fiatalabb vagy, mint ő.

– Sokat utazom – mondta Max. – Az imént az egyik embered azt állította, hogy három évszázada halott

vagyok. Egy kissé eltúlozta. Mondjuk, százötven évesnek kellene lennem, ha nem mozognék állandóan.

Hirtelen megfeszítette az izmait, és a lasszó, amely a karjait a törzséhez szorította, elpattant. A martalócok hátrálva felemelték kardjaikat.

– Elég! – kiáltott Vano, majd Maxra nézett. – Ha te vagy az a Max, akkor el kell, hogy vigyelek a Sós-tengerhez. Én nem vagyok feljogosítva arra, hogy tárgyaljak veled. Látni fogod a Vezért. Nem foglak megkötni, de ne próbálj meg elszökni. Egyébként, ki ez a vörös hajú?

– Egy gyilkos féreg – mondta Max. – De inkább én öltem volna meg.

A főnök zordan ránézett egyik emberére, aki a furcsa állatán ült. A férfi megpróbálta elrejteni rövid számszeriját a rongyai alá.

– Gamaz, te mindig túl hamar lősz! Add át a barmodat Maxnak! Büntetésből gyalogolni fogsz – mondta neki Vano.

Negyedik fejezet

Az úrhajó fedélzetén Belle és Silbad már aggódtak, mert Max órák óta nem tért vissza.

– Figyeljen – mondta Silbad –, ki kell mennem megnézni. Ez nem normális.

Silbad turbánt tekert a fejére, amiben elég viccesen nézett ki, de Belle-nek most mégsem volt kedve nevetni rajta.

– És ha végleg egyedül maradok itt? – lihegett Belle.

– Azon azért meglepődnék – mondta Silbad. – A hernyótalpassal megyek. Max is azzal ment volna, ha nem vakítja el a harag. De a lényeg, hogy Max minden eshetőségre számítva már beállított mindent, és a gép két nap múlva magától elindul. Csodálkoznék, ha valami baj történne velem, de maga ne foglalkozzon semmivel, csak jól kösse be magát, ha eljön az ideje.

Belle-nek nem tetszett, amit hallott.

– De Silbad! Ezt komolyan gondolja? Azt hiszi, hogy elindulok az úrbe, teljesen egyedül? Állítsa le az indítót vagy mutassa meg, hogy kell!

– Inkább azt mutatom meg, hogy kell leszállni a Perdide-re. Az utazás automatikus lesz, Belle, semmitől sem kell félnie. A gép mozgása talán kevésbé lesz olyan művészi, mint ha Max felügyelné, de nem történhet semmi baj. Maga egy kicsit lassabban fog menni, nem is törődve az üstökössel, ami annyira közel áll a szívemhez. Egyedül a leszálláskor figyeljen jól, habár a korrektorok kijavítják az apróbb hibákat. Ha nem vagyunk itt két napon belül, higgye el, nem tehet értünk semmit. De még mindig

megmentheti a gyereket – mondta Silbad, és nehéz szívvel elindult.

Silbad egy fegyvert és egy tele kulacsot dobott a hernyótalpas terepjáróba, majd leengedte a csörlős emelővel. Miután visszahúzta a kábelt, ő is leereszkedett vele a földre.

Nem sokkal később már a két eltűnt nyomát követte az izzóan forró homokban, közben a híres dalt énekelte a flaskából ivó üstökösről. Ötszáz méterenként kiköpött egy koszkmagot, és ivott a kulacsból.

Negyedóra múlva ért a dűnéhez, ahol Maxot elkapták. Sok lábnyomot látott a homokban, és valami ruhakupacot is a lejtőnél.

Káromkodva és köpködve kiszállt a terepjáróból, és magabiztosan odament. Az ernyedtt ruhák alatt vékony alakot látott, akinek bőre a csontjaira feszült. Fogai jól látszottak feltűródött ajkai alatt. Silbad alig ismerte fel Martin teljesen kiszáradt holttestét. Aztán meglátta a mellkasából kiálló nyilat.

– Ez nem jó! Ez nagyon nem jó! Mit akar ez jelenteni? – mérgelődött.

– Ez azt jelenti, hogy követni fogsz minket, mintha mi se történt volna – mondta valaki a háta mögött.

Silbad megfordult, és megpillantott egy fenyegető karabélyt egy hájas martalóc kezében, akinek bal orrcimpájában rubinkő díszelgett. Távolabb, a hernyótalpas körül egy tucatnyi tarka embert látott, egyikük már a volánnál ült. Nevettek, mint az ördögösök, miközben körbeadták egymásnak Silbad kulacsát.

A felháborodott Silbad nem gondolkozott sokáig, páros lábbal az ellenfelének ugrott, és együtt hemperegtek a dűne aljáig. Közben a karabély kétszer is elsült, lőtt egyet a levegőbe, és egyet a homokba. Az öreg bevadult, ütött, vágott, rúgott minden irányba. De hamar legyűrték, és

mire észbekapott, már a hernyótalpas elejéhez kötözve találta magát.

– A mindenit – mondta egyikük. – Az öreg sárkányt reggelizett!

Vállon veregették Silbadot, és kedvesen meghuzigálták a szakállát, de ő csak dühösen forgatta szemeit.

– Gyáva moslékok! – kiabálta. – Oldozzatok csak el, és egyenként elintéztelek benneteket!

– Ne hangoskodj, nagyapó, mert repülni fog a szakállad!
– dörögte az orra alatt egy gammien, akinek gombszerű szeplők voltak az arcán.

– Te beszélsz, te disznó, úgy bűzlesz, mint egy volpide-i hárpia! Nem kell kétszer rád nézni, hogy tudják, hogy rothadnak a csontjaid! Darabokra szagatlak!

A gammien elvörösödött, és előrántotta háromszög pengéjű törét, de csatlósai feltartóztatták.

– Ezt Vano megtiltotta – mondta az egyik, aki a parancsnokuknak tűnt. – Mint a másikat, őt is viszi a Sós-tengerhez.

A többiek felszálltak a járműre, és elindultak észak felé. A kosztól megbódult szájaskodó martalócok gúnyolódtak Silbaddal, az egyik még a sapkája sildjét is az orrára biccentette.

*

A hernyótalpas háromnegyed óra múlva megállt, és eloldozták Silbadot. Az öreg hunyorgott a vakító naptól, botladozott, de a kezét azért hátrakötve hagyták.

Az Óriások lépcsőjéhez értek, ahol a sziklaszirtek mint egy képzeletbeli amfiteátrum lelátói, meredeken vezettek le a Sós-tengerhez. Lent a mozdulatlan tenger palalemeznek látszott, aminek a másik vége a horizonttal olvadt egybe.

A szeplős képű le akart menni a hernyótalpassal, de a művelet a kőomlások miatt nagyon zűrös lett volna. A többiek lehülyézték, és nem engedték.

Kis karavánként, cikcakkban mentek lefelé szintről szintre, kihasználva a kőomlások alkotta dombokat vagy a ferde vetődéseket. A legnehezebb részekben a falétrájukat vették elő, hogy átsegítsék magukat.

A szirtfalat vízszintesen átlukasztó barlangok felé haladva Silbad állatok szagát érezte és istállózajokat hallott. Az egyikhez odaérve egy kisebb falka bekanyarodott és bement a boltív alatt. Silbad hosszú nyakú állatokat látott térdelni a száraz fűvön.

– Azt a flaskáját! – kiáltott fel Silbad. – Azok a jószágok csak nem dromok lesznek?

– Te nyertél, nagyapó – mondta egy ismeretlen hang, amelynek a sidoine-i gettókából való ordenárésága egy mérföldről is felismerhető volt.

Az öreg mérgében összeszorította a fogát, mert nem talált magyarázatot a látványra. A dromok! Még sosem látott ilyet, legfeljebb fosszíliaként, kövekben. A dromok élnek!

Ami a többi fickót illeti, Silbad már régóta találgatta, honnan származhatnak. Nem kellett nagy tudósnak lennie ahhoz, hogy felismerje némelyiknek a vállán a savaje-i fegyenctelep korbácsainak nyomát vagy a köröm alatti számokat, amiket a kappieniek tetováltak nekik szégyenbélyegként, és a bokák körüli fekélyes hegeket, amiket a dzétai bilincsek okoztak. A csillagközi kalózok búzlóttek rab mivoltuktól, a rablott holmijaiktól, a köteleiktől és a szélhámoskodásaiktól. Isten tudja csak, hogy ez az úrsöpredék hogyan került ide.

Többször a hegyszorosok lejtőinek árnyékába húzódtak, majd kijöttek a napra, úgy háromemeletnyivel lejjebb.

A monoton, fárasztó ereszkedés még egy óráig tartott az

utolsó sziklafalig, ami nagyjából ötvenméternyire magasodott a Sós-tenger partján. Itt is csak néhány csenevész moha és tüskés bokor tengődött a szikla réseiben. A kövek között tátongó nyílások olyanok voltak, mintha hatalmas emberi alakok nagy szájai lettek volna.

Silbadot belökték egy alagútba, amelynek falán fáklyák füstölögtek. A napon fetregő banda itt már abbahagyta az öreggel a gúnyolódást, Silbad pedig megvetően nézett rájuk.

A martalócok előreküldték az öreget a lépcsők és folyosók labirintusába, ahol a nyikorgás ütemesen visszhangzott. Egy csúcsíves terembe jutva Silbad nagy mókuskereket látott forogni, amelyet élettelen tekintetű emberek hajtottak. A mókuskerék egy nóriához, azaz vízemelő kerékhez kapcsolódott, ami egy elvezető vályúba öntötte a vizet. Erős sószag érződött a levegőben.

Miután megtett néhány kanyart a barlangban, Silbadot betaszították egy sötét helyiségbe, majd rázárták az ajtót.

– A mindenit, Silbad! – hallatszott Max hangja. – Miért jöttél ki?

A hang melegséggel töltötte el az öreget.

– Hát itt vagy! – kiáltotta tágra nyitott szemmel, hogy jobban lásson, de Max már a vállára is tette a kezét.

– Vén bolond, meg kellett volna várnod.

– Hát hogyne, persze, Matróz. Te mit csináltál volna a helyemben? – Silbad felnézett egy magasan lévő nyílásra, amin keresztül halvány napsugár szűrődött be ferdén. – Csak találjam meg a bejáratot a városukba!

– Ha ők se találták volna meg, már rég halottak lennének. Láttad az úrhajójuk roncsait?

– Mi? Milyen roncsokat? – lepődött meg Silbad. – Ezek a férgek a szememre húzták a sapkámat.

– Egy régi kappai hajó – helyesbített Max –, öt vagy hat kilométerre innen. Vano elmondta nekem, hogy már hét

éve, hogy itt rekedtek. Sosem lesznek képesek elmenni innen.

– Vano?

Max elmesélte, hogyan hagyta magát elfogni, miközben kiszabadította Silbad csuklóit.

Valami megmozdult a sötétben. Silbad az árnyék felé fordult.

– Nem vagyunk egyedül – mondta Max. – Látod, ő egy kappieni gép pilótája. Kevésbé beszédes. A hibbantsága miatt zárták be ide.

Az árnyalak úgy vihogott, ahogy az örültek szoktak nevetni. Max a homlokára tette az ujjait.

– Látom – mondta Silbad. – Vicces társaság!

– És Belle? – kérdezte a mulatt.

Silbadnak el kellett mesélnie a saját történetét és bizonygatnia, hogy miért döntött így, aztán témát váltott.

– Mit gondolsz, mit akarnak velünk?

– Ezen nem kell sokáig gondolkozni!

– Azt akarod mondani, hogy...

– A tisztás, ahol a Nagy Max áll, teljesen körül van véve. Keresik a módját, hogyan szálljanak fel rá, de félnek a legénység reakciójától.

– A legénys...

Max oldalba bökte az öreget, és diszkréten jelzett neki a korábbi pilóta felé nézve, aki a fal felé fordulva úgy tűnt, hogy alszik.

– Csak képzelj magad a helyükbe. Sokan vannak, talán ezren is, a hajóroncsuk méretéből ítélve, de a fegyvereik csak az elgörbült kardok, amiket a város régi gyűjteményéből szedtek. Sokuknak szinte semmilyen fegyvere sincs. Gondold el azt a mézszárlást, amit harminc emberünk csinálna egy sugárral.

A mulatt közel hajolt Silbad füléhez. – Lázadásra számítok – suttozta Max. – Jól tudják, hogy a Nagy Max

nem tudja mindnyájukat felvenni. El tudod képzelni, mit reagálnak azok, akik itt maradnak?

– Láttad már a vezérüket?

– Még nem.

Sibad undorral nézett körbe. – Szomjas vagyok – mondta. – Ezek a moslékok elvették a kulacsomat.

– Ott van egy edény, meg egy kehely az ajtónál – mutatta a mulatt.

Az öreg zsémbelődve elindult az edényhez. Belemártotta a falról láncon lógó kelyhet, a szájához emelte és ivott egy kortyot, de kiköpte.

– Pfuj! Ez a víz áporodott és sós. És mi az, amit esznek errefelé?

– Adtak egy undorító levest, amiben gombamaradékok úszkáltak. Aztán kihúztam ebből a fickóból, hogy néhányan növényeket természetnek a barlangjaikban. Vad dromokra is vadásztak a bolygó másik oldalán, amikor még képesek voltak messzebbre is utazni.

– Akkor hát van olyan szeglet a Gamma 10-en, ami nem teljesen kietlen?

– Úgy tűnik, van néhány kisebb oázis a pólusokon. De inkább telepítenéne...

Hatalmas, barlangról barlangra visszhangzó dörgés szakította meg a beszélgetést. A sarokban a pilóta remegni kezdett. De nevetett is, és ez a görcsös nevetés rángatta a testét, miközben reszketett a félelemtől.

– Mi ez? – kérdezte Max.

– Hi, hi – nevetett a pilóta –, hát a Bestia, mi más!

– Milyen bestia?

– Nem tudják? Hi, hi! Nem tudják, hi, hi! A Vezér Nagy Kedvese. A kezéből eszik. Két ilyet talált, hét éve, a mély barlangokban. De az egyik megdöglött. Eggyel kevesebb! Hi, hi! Bélpoklos volt. A másik is, de meggyógyult – mondta, és gyerekesen pufók képével dúdolgatott

magában. – Meggyógyult, meggyógyult! A Vezér Nagy Kedvese meggyógyult! Most nagyon hájas, tudják. Egyik folyosón sem tud végigmenni. Szerencsére, mert úgy elropogtatna minket, mint egy csirkét. Csak a Vezérnek engedelmeskedik. Azért, mert kiskorától neveli, amikor még olyan kicsi volt, mint egy... mint egy drom!

Egy második bőgés szakította meg a barlangok csendjét. A lánc végén lévő kehely megcsendült az edényen.

– Hohohó! Azért ordít, mert éhes. Eleinte rabokat adtak neki enni. Mostanában inkább dromborjúkkal táplálják, néha-néha, amikor elege van a gombából.

Silbad közbevágott:

– Mit beszél itt ez a bolond?

A rab a szájára tette az ujját.

– Pszt! Észnél kell lenni, különben a Vezér odaad a Bestiának. Mindig észnél kell lenni. Engem még sose adott oda, azért mert okos vagyok. Mert jó fiú vagyok. Igyekszem, hogy megtaláljam a módját, hogy hogyan indítsam el a hajót. Nagyon erősen igyekszem... – mondta, majd homlokára szorította sovány kezét, és monoton hangon kántálva folytatta. – Egy tonna karbul a kilövő melegítéséhez. A gázt csak lassan, lassan, 1030-ig a mutatón. Nem többet, mert a főfűvóka úgy megolvad, mint a vaj. Sorolja fel az üzemanyagokat olvadáspontjuk szerint!... Nem tudja? Magából sosem lesz pilóta! – mondta, majd ökölbe szorított kézzel felállt, és habzó szájjal dühösen ordított:

– Felszállás ezzel a dromhúgy, disznó bandával!

Zihálva visszazuhant a szalmazsákjára. A fejét simogatta hosszasan, lihegve.

– Okosan, kisfiú, okosan. Különben a Bestia összeroppan, mint egy csirkét.

Majd egy képzeletbeli beszélgetőpartnerrel kezdett társalogni.

– Savaje ködjei – káromkodott Silbad halkán –, a végén még olyan hülye leszek, mint ő.

Kisvártatva lépések hallatszottak a folyosóról. Fémes zajt hallottak, az ajtó kinyílt, és hat állig felfegyverzett férfit pillantottak meg. Az egyikük belépett a zárkába. A bal kezében fáklya volt, a másikban csavarpálmára hasonlító görbe kard.

– A Vezér látni akar titeket – mondta, a többiek pedig megkötözték Max és Silbad kezeit.

Ötödik fejezet

Egyre nagyobb folyosókon és lépcsőkön keresztül vezették őket, a lábuk alatt billegtek a járdaként lerakott nagy kőlapok. A fáklyák fénye különös domborműveket világított meg a falakon. Átmentek egy nagy kőhídon. A levegőben rothadó növények szaga áradt.

Egy hatalmas oszlopokkal aládúcolt boltív alá értek, és belökték őket egy nagy, oszlopsoros kerek terembe, ahol egy körkörös lépcső tetején oltárféleség állt. A bűz egyre elviselhetetlenebb lett.

Őreik szoros kíséretében Max és Silbad felmentek a lépcsőn az oltár alatt nyíló boltozott fülkéhez.

Az alkóvban egy úrhajósmatracon hihetetlenül kövér férfi feküdt az oldalán. Ránézésre leginkább buddhaszoborra hasonlított.

A férfi meglendítette két ormóttan lábát, és a fekhelye szélére ült. Sárgadinnye méretű öklét dagadt csípőjére tette. A másik kezével felemelt egy kupát egy alacsony asztalról. Kopasz fejbőre fénylett, összeráncolt szemeit a két fogolyra szegezte. Főleg a mulattot nézte.

– Íme hát a Nagy Max – mondta olyan mély hangon, hogy mindhárom tokája beleremegett.

– Íme hát a Vezér – vágott vissza Max.

A Vezér egy húzásra kiitta a kupáját, és messzire elhajította, a padlón pattogott egy darabig. Max észrevette, hogy a jobb kezén csillogó fémkesztyűt visel. A kövérnek is feltűnt Max kíváncsisága. Kinyitotta óriási robotpóknak tűnő tenyerét.

– Az igazi kezemet rég elveszítettem – mondta nyájasan.

– És egyáltalán nem bánom. Ez sokkal erősebb, és jobban illeszkedik a csuklócsonthoz.

Kinyújtotta a karját, és megfogta az egyik őr kardját. Ujjaival összeszorította, mire az úgy meggyűrődött, mint a papír. A földre dobta a használhatatlan fegyvert, és hangosan felnevetett, majd Max karkötőjére mutatott.

– A platinakezü ember az aranykarú ember ellen. Az aranykarú ember rossz múltúnak tűnik.

– Nem egészen – mondta Max mosolyogva.

A mulatt, mint egy pamutfonalat, szétszakította a bilincsét és lehajolt, hogy felszedje a kardot. Három mozdulattal, puszta kézzel kiegyenesítette, és a markolatával előre megvetően nyújtotta vissza az őrnek.

– Látom, mindenre van válaszod. Alapjában véve nem tetszik ez nekem. De hát... te vagy a Nagy Max! Úgyhogy nem veszem rossz néven.

A kövér gúnyolódásától a mulatt nem futamodott meg, barátságos hangon válaszolt neki.

– Látom, lekezelően bánsz velem. Általában ez nem szokott kedvemre lenni. De hát... te vagy a Vezér! És én nem sértődöm meg azonnal. – Max folytatta, mielőtt a kövér kinyithatta volna a száját. – Ha esetleg udvariasan abbahagynánk a kötekedést! Beszéljünk értelmesen. Mit akarsz tőlünk?

A kövér nem válaszolt. A földre tette lábait és felállt. Hatalmas termetű volt, fél fejjel magasabb Maxnál. Végtagjai vastag húsgerendáknak tűntek, a hasa mint egy zsíróv túlcsordult a csípőjén megkötött narancssárga szarongszoknyáján. A terem vége felé fordította a fejét:

– Hallod, kedvesem? Mit akarunk a Nagy Maxtól?

Max odanézett, de csak egy óriás sziklát látott az oszlopsorok mögött. Bár nem tudta pontosan kivenni, az alakja hepehupás házromra emlékeztette.

– Hallottad, kedvesem? – ismételte a Vezér.

A hatalmas test hirtelen hosszában kettényílt, közepén nyálkás, rózsaszínű barlang jelent meg, benne szabályos cseppkőszerű agyarakkal... Max ekkor vette észre, hogy a szikla nem más, mint egy állat feje, amely ásítva mutatta fogait, petyhüdt nyelvét és alagútnyi garatját, benne sömörös, gennyes manduláival.

Nagy mordulás rázta meg a termet, miközben bűzös és forró lehelet csapta meg őket.

– A mindenit – zúgolódott Silbad, aki eddig meg sem szólalt –, olyan bűdös, mint a dög.

Az állat szája akkora csattanással csukódott be, mintha hullám csapódott volna sziklához, a nyála pedig mindenfelé szétfröccsent. Felemelte fejét a földről, és lomhán ingatta két oszlop között.

– Jól van, kedvesem, jól van! – kiáltotta a Vezér, és mérgesen Silbadra nézett. – Most felbosszantottad, te vén trotty. Minden szót ért, ezt ne felejtsd el! A teste túl nagy, hogy elférjen az oszlopok között, de nem vállalom felelősséget a rácsok szilárdságáért, ha nem figyelsz a bántó megjegyzéseidre. Az egész terem összeomlana.

Az állat tájékozva próbált előrébb nyomulni az átjáróban. Max úgy látta, hogy az egyik oszlop megrepedt.

Az örök zavarodottan hátráltak a kijárat felé.

A Vezér, akiről Max és Silbad nem gondolta volna, hogy ilyen fürgeségre képes, a lépcső aljára repült, majd odafutott az állathoz. Széttárta a karjait és ordított:

– Elég, kedvesem! Neked adom ezt az embert. A tiéd lesz!

Mindkét kezét a szörny pofájára tette, és nevetségesen támolyogva próbálta visszalökni.

– A tiéd lesz, ígérem! – kiabált megint, mire az állat feje abbahagyta a veszélyes himbálózást. Harsogva nyögött egy rövidet, ami kérdésnek hangzott.

– Ígérem! – hangzott a válasz.

A szörny erre kidugta a nyelvét, és végignyalta kövér gazdáját a lábától a fejéig. A Vezér rengő hassal, nevetve botladozott a nedves teher alatt, és egyre csak folytatta: – Tiéd lesz, tiéd lesz! De igen, kislányom, ígérem. Tiéd lesz! – mondta, majd fémöklével rácsapott az állat orrára. – Na, most már jól van, elég! Feküdj! Azt mondtam, feküdj!

Az állat fújt egy nagyot, és lefeküdt a földre, a gazdája pedig nyeglén leült kedvese alsó állkapcsának szélére, majd dühös pillantást vetett az örökre, akik reszketve visszamentek a mozdulatlan Maxhoz és Silbadhoz. A kövér magához intette őket. Max a bűz miatt egy másodpercig hezitált, de nem akart gyávának tűnni, és elindult lefelé a lépcsőn. Silbad a szakállába morogva követte.

Háromméternyire jártak, amikor a zsíros idomár a karját kinyújtva megállította őket.

– Ne tovább! – tanácsolta. A két őr is hátrahőkölt, majd újra közrefogták a foglyokat.

A förtelmes fej közletről és oldalról szürkés zagyvaléknak tűnt. Gyér szörzetében sima lemezszerű tisztások rajzolódtak ki. Kis odafigyeléssel észre lehetett venni egy aránylag parányi szemet, amely drágakőként csillogott egy lyukban a falon, két méter magasságban.

A platinaököl megemelte az állat felső ajkát, mint egy nehéz függönyt, láttatva keresztbeálló szemfogait és rózsaszín nyálkahártyáját.

– Lenyűgöző, ugye? – büszkélkedett a Vezér, és elengedte az állat száját. – Ez egy ásóállat. A bolygó ősi gammienjei háziasították, hogy tárnákat ásassanak vele, mert sokkal gyorsabban dolgozik, mint bármilyen gép. A fenti domborművek jól mutatják. Ez a földalatti város az ősök műve... A nagy munka, legalábbis.

– Nagyon érdekes – mondta Max. – De feltételezem, nem egy állattechnológiai kurzusra hívattál ide minket.

A Vezér mosolygott.

– Majd később meglátjuk. Semmi sem sürgős.

A mulatt aggódni kezdett, mert eszébe jutott Belle, a gyermek és a gépe, ami elkerülhetetlenül elindul úgy... (csak azért sem nézett a karkötőjére), úgy negyven óra múlva.

A Vezér szórakozottan Silbadra pillantott.

– Neked meg túl hosszú a nyelved, öreg szakáll – mondta. – Aláírtad a halálos ítéletedet. Oda kellett ígérjelek neki, hogy megnyugodjon. De nem most rögtön fog megkapni. Majd holnap meglátjuk. Vagy néhány nap múlva. Nem felejt, higgy nekem. Valójában csak ezen gondolkodik. Nagyon érzékeny az adott szóra, és kitűnő memóriája van.

Silbad megvetően vállat vont, és Max felé nyújtotta megkötözött csuklóit.

– Oldozz el, megyek, beverem a pofáját – mondta természetesen.

Az örök a fegyverük után kaptak, de uruk szinte fulladozott a nevetéstől, intett nekik, hogy hagyják csak.

– Gyerünk, Nagy Max – mondta kuncogva –, oldozd csak el a bilincset, hadd szórakozzunk egy kicsit!

Max ránézett öreg barátjára.

– Silbad, ígérd meg, hogy nem csinálsz semmi hülyeséget.

– Jól van, jól van – alkudozott az öreg –, azt majd később. Csak oldozz már el.

Max a hüvelykujjával egyet csavarintva eltépte a kötelet, Silbad pedig visszafogta magát, hogy ne káromkodjon a kötélről elszorított csuklói miatt, csak flegmán zsebre vágta két kezét.

A mulatt a Vezér felé fordult, aki még mindig nevetett, és kövér ujjjaival a szemeit törölgette.

– Hagyd abba ezt a nevetséges keménykedést – mondta Max. – Látjuk, hogy remeg az egész hájas tested. Undorító.

És ha te nem akarsz a tárgyra térni, akkor majd én fogok. A gépemet akarod, ugye? Csak nem mersz rárontani a legénységem miatt. Inkább türelmesen kivárod, hogy az embereim elinduljanak megkeresni engem. De arra ne számíts, te hájpacni. Megparancsoltam nekik, hogy tíz órán belül szálljanak fel, akár nélkülem is.

Max úgy döntött, felgyorsítja az eseményeket, lehetőséget sem adva a kövérnek, hogy szólni tudjon valamit. Keverte az igazságot és a hazugságot, rövidebb indulási időt mondott a gépéről, és nem felejtett el sértő megjegyzéseket tenni a beszédébe, hogy megtörje ellenfele higgadságát.

Már az állat is morgott, dühös gazdája pedig felállt, és odakiáltott az öröknek: – Hallgattassátok el!

– Rajta, Silbad! – parancsolta Max.

A két barát már korábban is került zűrés helyzetekbe. Szavak nélkül is értették egymást. Silbad már az elején tudta, hogyan fog megfordulni a helyzet. Különös és jól rendezett balett volt az egész. Hirtelen ellenkező irányba indultak el egymástól, és leültek az örök közelébe. Sajátos harci stílusban, szinte egyszerre nyúltak el fekvő és fordultak oldalra, közben lábukkal elkaszálván a megzavart öröket.

– Fogjátok le őket! – kiabálta a kövér. – Felingerlik az állatot!

Nem sok haszna volt a parancsának, ami csak növelte a zűrzavart, mert az állat már idegesen imbolygott az oszlopok között. Az örök arcára kiült a rémület. Silbad felkapta egyikük kardját, majd jobb lábbal halántékon rúgta a fekvő őrt, a kardot pedig a másik felé villogtatta. Max a másik őrt emelte fel és vágta hozzá a közben érkező másik három támadóhoz, akik úgy dőltek el, mint a tekebábuk.

A Vezér nagyon gyorsan rájött, hogy egyetlen módon

tudja megnyugtatni a szörnyetegét: ha leállítja a verekedést. Elengedte az állat nagy pofáját, amit addig visszanyomott, hogy nyugton legyen, és magabiztosan Maxra ugrott. Fémöklével villámként csapott le, és szétrepesztette az egyik őr koponyáját, akit Max pajzsként maga elé rántott.

Max egy villanásra látta a megzavarodott kövér ember hatalmas alakját a nagy, piros kráterszerű száj előtt, ami mintha egy pokoli színház kapuja lett volna. Távolabb pedig a lábazatukon megdőlt oszlopokat. Max ellazította a testét, majd elrugaszkodott, és úgy belefejejt a Vezér nagy, lötytyedt hasába, hogy az elterült a földön, de feltápáskodott, és már repült is vissza, felfelé. Úgy tűnt, mintha egy pillanatig lebegett volna röptéje csúcspontján, majd megpördült, amint elhaladt kedvese nagy, búzló szája előtt. Az óriási állkapocs felcsapódott.

„Függöny!” – gondolta Max messzire ugorva. Aztán a kavarodásban Silbadot hallotta kiabálni:

– Figyelem!

Úgy harminc ember tódult fejetlenül, kidülledt szemekkel a kijárat felé, nem is foglalkozva Silbaddal, aki egy kardot lóbálva hátrált előlük, mintha ő maga parancsolta volna a visszavonulást.

Két káprázatos szökkenéssel Max is csatlakozott hozzájuk, miközben az egész csarnok összeomlott mögötte, az állat morgásának és a lezúduló kövek robajának összevegyült zajában.

Max nevetett futás közben, eddig minden jól működött.

– A Vezér meghalt, a vadállat megszökött! – kiabálta, tovább rémítve az öröket, akik a kőhídról mind ledobálták a fegyvereiket. A tülekedésben néhányuk lezuhant a sötét árokba; a többiek még hallották a kiáltásaikat, mielőtt elvesztek a végtelen mélységben.

Max szorosan Silbad mellett futott a tömegben.

Hátrafordultak, mielőtt a szűk folyosóhoz értek volna.

A szörnyeteg áthaladt a kijárat boltíve alatt. Látták, hogy hatalmas karmaival kitepte az útjában álló köveket. Csipkézett gerince egy lambdien-i templomtetőnek tűnt.

– Gyorsan! – mondta Max.

Eltévedtek a kacskaringós labirintusban. A hátuk mögött vagy előttük hallatszott a zavaros visszhang, a gyors léptek zaja és a fejvesztett hangok arról árulkodtak, hogy a kalózok pánikba estek. Vagy százan is ismételtették, amit Max kiabált: – A Vezér meghalt, a vadállat megszökött! A Vezér!... A vadállat!... Megszökött!... Halott!... A vadállat!... A vadállat!...

Még hangosabb lett a rohanó léptek zaja, az elejtett kardok zörgése a lépcsőkön, és a mindent romba döntő szörnyeteg dörgő kőomlasztása az óriási vakondtúrás mélyére.

Egy kereszteződésben Max összeütközött valakivel, aki elvágódott a fal mentén, egy táncoló lángú fáklya alatt. A mulatt azonnal felismerte Vanót, azok vezérét, akik meglepték őt a sivatagban.

– Te vagy az? – lepődött meg Vano.

– Én hát – mondta Max, közben felvette a földről a modern fegyvert, amit Vano elejtett. – Silbad, vedd el a töltényövét. Lecseréljük ezeket a nevetséges kardokat.

Vano nem ellenkezett.

– Vigyed csak – mondta Silbadra nézve. – Olyan a sapkád, mintha közülünk való lennél.

– Mert lambdai flottatiszt voltam a Birodalom idején. És te?

– Alvezér a Frâm fedélzetén, a hetedik osztagban.

– Jól van – vágott közbe Max. – Ne most meséljete katonatörténeteket. Az a szörnyű alak, akit a vezérednek tartottál, halott, Vano.

– És az állata elszabadult, tudom.

– Hová futottál ilyen gyorsan?

Vano vállat vont.

– Nincs értelme hallgatni ezt a berezelt bandát. Az igazság az, hogy a Vezéren kívül nekem van csak rendes fegyverem. Gondoltam, megyek és megölöm azt az állatot. Nem tud gyorsan haladni a nehezebb helyeken. És ostoba módon mindig kitátja a száját, ha valami felingerli. Nehéz lenne nem eltalálni. Egy jól irányzott spriccelés a mandulájába elintézné, azt hiszem – mondta Vano és gyanakvóan Maxra nézett. – Ezt az egészet te csináltad?

– És még hozzá hogy! – kiáltotta Silbad.

Vano elmosolyodott.

– Hátra arc! – parancsolta a mulatt. – Intézzük el a Nagy Kedvest.

A kalóz leemelt egy fáklyát a falról. – Azt hiszem, te nyerted meg a játszmát – vallotta be. – Az emberek éljenezni fognak téged; még soha nem érezték közelről ezt az állatot, aminek az étvágya kétszer több munkára kényszerítette őket a gombatelepeken.

Hatodik fejezet

Ugyan bajos volt a szörnyet elintézni, de végül nem tartott túl sokáig.

Vano vezetésével egy hatalmas folyosón találkoztak vele, és csak arra volt idejük, hogy beugorjanak egy szűkebb járatba. Ahogy Vano elképzelte, az állat elkezdte követni őket és hangosan mordulva kinyitotta a száját. Úgy harminc métert kellett hátrálniuk, hogy ne érezzék a rezgést. Onnan Max belelőtt egy rövid sorozatot az állat ásóorrába, mire a felbőszült szörny kinyitotta véres pofáját, és Max belelőtte a nyomjelző lövedékeket a torka mélyére. Az állat összezárta a pofáját, majd hörögve rögtön ki is nyitotta. Látták a hangszálait, amelyek úgy remegtek, mintha bádoglemezek lennének. Max harmadjára is belelőtt ebbe az élő barlangba.

A nagy fej hátrarándult a földrengésszerű zajban. A kőomlás falat emelt a szörnyeteg elé.

A nagy folyosót robbanások és kiabálások hangjai töltötték meg.

– A farkával csapdossa a közfalakat – mondta Vano. – Mindent lerombol, amíg dőglődik. Meneküljünk innen!

Jó két kilométerre voltak már a haldokló állattól, de egyetlen élő emberrel sem találkoztak. Max megragadta Vano karját, megálltak.

– Beszéljünk – mondta Max, Vano pedig meglepetten nézett rá.

– Ezzel – mutatott Max hevederében a fegyverre – még mindig úgy érzed, hogy beszélni kellene? Megmondtam, hogy te nyerted meg a játszmát. A többiek most már csak

vasdarabokkal tudnak veled szembeszállni.

– Biztosra akarok menni, mert mi van, ha csapdába akarsz csalni?

A kalóz vállat vont.

– Nyilván – mondta. – Semmi sem bizonyítja a jóhiszeműségemet.

Max próbára akarta tenni az emberét.

– Hányan vagytok ebben a városban?

– Úgy kilencszázan. Mínusz a vadállat áldozatai.

– Mert jól tudod, hogy a gépem nem tud mindnyájatokat elvinni. Kétségkívül te is tudod, hogy az utolsó pillanatban nagy küzdelem lesz emiatt. Intézd el, hogy kijussunk innen feltűnés nélkül és magunkkal viszünk. Téged egyedül.

A kalóz lassan rázta a fejét.

– Nem. Ezt nem tehetem meg. Persze, nem mintha számítanának nekem valamit, de valahogy bíznak bennem és... én se számítok nekik annyira, de azért az emberi disznóságnak is van határa. Nem hagyhatom el csak úgy azokat, akikkel több mint hét éve szenvedek itt.

– Akkor hozz magaddal két vagy három embert. Akiket méltónak tartasz rá...

– Nem, Max. És a többiek?

– De hát úgysem tudunk mindenkit elvinni! Lehetetlenség! És azt hiszed, hogy valamelyikük is tétovázna a helyedben?

Vano megvakarta a homlokát.

– Kétségtelen, hogy nem – vallotta be. – De ez elvi kérdés. Csak akkor mennék veletek, ha előtte megesküdnék, hogy visszajövök értük.

– Ezt úgysem hinnék el.

– Tudom. De így meg lehetne menekülni. Azok, akik jól ismernek engem, meg tudnák nyugtatni a többieket. Át kell gondolnom, de egy biztos: nem megyek el titokban.

– Mutasd csak a bal kezed, Vano – mondta Silbad

rekedten.

A kalóz kinyújtotta bal kezét. Silbad széttárta az ujjait, és közelről megnézte a gyűrűs- és kisujja közötti bőrt, ahol egy kis kék pontot látott.

– Ez egy tetoválás – mondta Silbad. – Az egykori császári naszád katonája. Kérj csak tőle bármi bizalmasat Max, ha a becsületére vagy kíváncsi. Kalóz vagy nem, ez a fickó tartja a szavát.

– Már rájöttem – mondta Max. – És mint te, ő is a császári hadseregben szolgált, ugyanúgy nem fog elárulni minket, ahogyan az övéit sem árulná el. Tehát becsületesen játszunk. Tárgyaljunk gyorsan – fordult Vanóhoz. – Az a helyzet, hogy nagyon kell sietnünk, később majd elmondom, miért.

Egymás szemébe néztek, és elkezdtek egyezkedni.

*

A Sós-tenger partjai kietlenek, élettelenek voltak az utolsó szirtig. A kalózok magasabban telepedtek le, két vagy három emeletnyire a föld alatti várostól.

Amikor kiértek a napfényre, a három férfi integetve jelzett a menekülőknél, Vano tölcsért csinált a kezéből.

– A vadállat halott! – kiabálta. – Max megölte a vadállatot!

A kalózok izgatottan rohantak lefelé a létrákon és a parti utakon, hogy egybegyűljenek a mulatt körül, aki letelepedett egy sziklára. Úgy helyezkedett el, hogy uralja a rongyos tömeget. Sajnálta őket. Meglepődött a látványtól, hogy ilyen kis helyen elfér több száz ember. A csoport szájalmasnak és tehetetlennek látszott.

Lenn a Sós-tenger évszázados nyugalommal, a partjait beszenyvező emberek iránti teljes közönnyel csillogott.

– Igaz, hogy én öltem meg a vadállatot – mondta Max –,

de Vano segítségének köszönhetően.

Az emberek többsége megkönnyebbült arccal nézett Max felé és tapsolni kezdtek. Max karjait kitérítve csendesítette el őket.

– Látom, van köztetek, aki nem simogatna meg ezért. De ismerjétek be, hogy jogom volt hozzá. Én sem akarok hibáztatni senkit semmiért.

Az embereket nem vezette félre a mogorva beszéd. Itt-ott nevetgéltek, Max pedig még inkább kedvükre való hangon folytatta:

– Térjünk a tárgyra. Bevallom, személy szerint úgy voltam, hogy hagylak benneteket itt pusztulni a rohadt bolygótokon; láthatjátok, őszintén beszélek. De Vano ellenállt, amikor megpróbáltam őt megvesztegetni. Legyetek hálásak neki, mert kevesen tették volna ugyanezt a helyében.

A tömeg éljenezte az öreg katonatisztet.

– Így hát mégiscsak együtt vagyunk. Ti is itt akarjátok hagyni ezt a bájos kis paradicsomot, mint én. Mivel a bőröm természetes bronzbarna, a napozás nem érdekel, és a sós vízből egy életre eleget ittam – mondta Max. Hagyta, hogy elüljön a nevetés, majd felemelte a fegyverét és folytatta: – Hogy bizonyítsam jóhiszeműségemet, visszaadom a fegyvert Vanónak, az új vezéreknek, de előtte tőletek is elvárom ugyanazt az áldozathozatalt. Valaki elvette a karabélyt Silbadtól, ettől az öreg, szakállas matróztól, akit itt láttok mellettem. Ez a valaki odaadhatja azt a karabélyt is Vanónak. Az egyetlen valamirevaló fegyver birtokosa, a vezérek fog dönteni. Bebizonyítja nektek a hűségét.

A tömegben kisebb tolongás keletkezett, ahogyan előrelökdöstek egy sovány fickót; a bőre cserzett volt, úgy nézett ki, mint egy régi bőrkabát. Vanónak nyújtotta a karabélyt és sajnálkozva mondta:

– Szép fegyver...

– És most – kiáltotta a mulatt –, menjünk a hajótokhoz! Nekem vannak hozzá pótalkatrészeim. Az nem lehet, hogy ne tudnánk felszállni azzal a roncsteleppel!

*

A kalózok hajója nem is érdemelt volna más nevet. Régi, használhatatlan kappien teherhajó volt, kiszerelt akkumulátorokkal, amelyek a város vízpumpálásához kellettek az első három évben.

Max, hogy időt nyerjen, részletesen elmagyaráztatta Vanóval a régi hajtómű elvét, mialatt a többiek reménykedően kiásták a homokot az állvány körül. A hajtóműnek nem is a repüléssel volt problémája, hanem a felszállással. Hogy legyőzze a bolygó tömegvonzását, ahhoz vagy ötven turbóreaktorra lett volna szükség, mindegyiken tíz darab harmincfokozatú axiális kompresszorral. Márpedig tizenöt fúvócső megolvadt a kibocsátott gázok hőjétől, tehát, ha így repülne, katasztrófa lenne a vége.

– Leellenőriztéték a molekuláris blokkolót, hogy működik-e? – kérdezte Max. Vano elszégyellte magát.

– Az az érzésem, hogy nem egy nyelvet beszélünk. Hadd mondjam el, amit tudok. Normális esetben, a karbultól a fúvókák eléri az elméleti olvadási hőmérsékletet, de ez nem a fém felületi oxidációja miatt van, hanem egy a Gamma 10 légkörében található ritka anyagtól. Legalábbis ezt mondták a szakembereink, mielőtt a Vezér az alkalmatlanságukért odadobta őket a vadállatnak. Így megfosztott minket az utolsó esélytől is.

Max azt hitte, álmodik:

– De hát miről is beszélsz te? – kiabált. – Hogy kockáztathatnál egy úrutazást ezzel a...? Nem, nem, ez

hihetetlen! Miket beszélsz itt az oxidációról, meg az olvadásról? Mutasd meg a molekuláris blokkolórendszert!

– Nem értem. Én sose voltam szakember, tudod.

Max az ég felé nyújtotta karjait.

– Ha blokkolod a fémmolekulák agitációját, akkor nem tud felmelegedni.

– Ja, így már értem. Akkor így lehetséges?

Max felnevetett, és megveregette Vano vállát.

– Régóta benne vagytok a kalózkodásban, te és a társaid. Elvesztettétek minden kapcsolatokat a technikai fejlődéssel. De ne aggódj, felszálltok a nagy gépetekkel, beüzemelve az ép reaktorokat. Nem fog gyorsan menni, de elég lesz ahhoz, hogy elérjete egy civilizációt, amit választotok. Mindazonáltal egy tanács: hanyagoljátok a kalózkodást – mondta Max és Silbad felé fordult. – Ugorj a hernyótalpasba, és nyugtasd meg... a legénységet. Vidd magaddal Vanót az emberek miatt, akik ismerik a Nagy Maxot. A tárolóban találsz két BL jelölésű ládát. Hozd azokat ide, amilyen gyorsan csak lehet. És tudd meg, mi hír van a gyerekről.

*

Silbad gyászos képet vágott, amikor visszaért a hernyótalpassal.

– Megvannak a ládák? – kérdezte Max.

– Tessék.

– És Claudi?

Silbad nyelt egy nagyot.

– Mi van? – nyugtalankodott a mulatt.

– Úgy húsz órája nem adott... nem adott életjelet magáról.

Harmadik rész

„...Az események nem teremődnek, a helyükön vannak, mi pedig – az univerzumi vonalainkat követve – elkerülhetetlenül találkozunk velük.”

Sir Arthur Eddington

Első fejezet

A Gamma 10 és a kalózhajók már csak emlékek voltak. A Nagy Max a Kék Üstökös ellipszoid pályájával párhuzamosan száguldott.

A gyermek két napja nem válaszolt, a mulatt pedig folyton a mikróval foglalkozott, alig törődve a veszélyes navigációval. Sem Belle, sem pedig Silbad nem tudta rávenni, hogy pihenjen egy kicsit. Tablettákkal tartotta ébren magát, és szidta a gépét a lassúsága miatt, pedig így is a fénysebesség kilencvenöt százalékával haladtak, de Max mindig is egy űr alatti hajtóművet szeretett volna a hajójába.

– Ilyen nem létezik – mondta Silbad.

– Pedig kéne – vágta rá Max mérgesen. – A legenda úgy tartja, hogy az Orion néhány népe megőrizte ezt a titkot.

– Egy legenda még nem jelent semmit, matróz.

– Ha űr-alatti mikrók lehetségesek, akkor hajók is.

– Nem ez a lényeg, Max. Legyél egy kicsit realistább és észszerűbb. Nagyon jó a hajód, legyél elégedett vele. Egyébként meg, ha egy űr alatti fedélzetén lennénk, azt se tudnánk, hogy kell használni, valld be. De ahogy ismerlek, mégis megpróbálnád, elrepítve minket mit tudom én melyik dimenzióba, a visszatérés reménye nélkül. A kis Claudi pedig jól nézne ki – mondta Silbad, és nyugtalanul egy kijelzőre pillantott, majd barátja vállára tette a kezét. –

Ijesztgetsz itt a fotonjaiddal. Azt tudod, hogy 95-tel megyünk?

– Három nap múlva 99,9-cel fogunk menni. De ne aggódj, már egyszer megcsináltam, amikor a Delta milícia el akart kapni. És hát itt vagyok, hogy ezt elmesélhessem.

– Akkor is! – ellenkezett az öreg. – Túl vakmerő vagy, hogy belerohansz ebbe a nyolcvanöt fénynapos áthatolhatatlan falba.

Belle meglepődött.

– De hát nem negyvenről volt szó? – kérdezte.

– Légvonalban – mondta Max. – Csak légvonalban lassabban mennénk, akármilyen furcsának is tűnik. Az ellipszisig több mint kétmilliárd kilométert kell megtennünk, és tíz nap alatt elégnénk, ha elérném a kívánt sebességet.

Silbad rázta a fejét.

– Na tessék – mondta. – A kis Claudi miatt legyen mégiscsak nyolcvanöt plusz x nap.

Max türelmetlen lett.

– Megértenéd egyszer és mindenkorra, hogy ezt én is jól tudom, te vén hülye? Tisztában vagyok vele, hogy nem tudom elérni a fénysebességet, és hogy Claudinak várnia kell legalább nyolcvanöt napot. Nem próbálom meg kevesebb nap alatt, ez lehetetlenség! De az x napok számát csökkenthetem. Csak ezekkel a plusznapokkal játszhatok, de azokkal rendesen! Claude a barátom volt és megesküdtem, hogy megmentem a fiát, különben meghal – mondta Max, és fáradtan mosolygott. – Elnézést, kedveskéim, de kissé kimerült vagyok.

Max a mikróra nézett, és elképzelte a másikat, a Perdide-en lévő. Egy bokor alatt képzelte el, ahogy drámaian megcsillannak rajta a gyümölcslámpák fényei, míg a gyermek mérföldekre van onnan, ahol elveszítette. Láta, ahogy a gyermek körbe-körbe forog a dombokon és

hívogatja: „Mikró!” Láta, ahogy sír, látta, ahogy könnyes szemmel alszik, ahogy kóborol dombról dombra, ahogy bemegy egy szerpillabarlan... Ne! Csak azt ne! Ilyesmire még csak gondolni sem akart.

Ellenben eszébe jutott az összes Claudit fenyegető veszély: a szerpillák, a tó, a darazsak... És ha ez a kis buta kísétált a dombok közül, akkor mit csinál, te jó isten! Akkor mit csinál?

Észre sem vette, ahogy a barátai kimentek, hagyták ábrándozni. Odahajolt a mikróhoz és teljesen felhangosította.

– Claud! Claud, itt vagyok!... A Mikró keres téged!... Válaszolj, kis Claud!...

Semmi, még mindig semmi. Ez a hangos kiabálás az erdőben meg még megrémísztheti a gyereket. Akkor, mi legyen?... Hívja halkan?... Nevetséges!

Fáradtan, normális hangon rögzítette mondandóját, és állandó lejátszásra állítva egy eszköz elé tette a mikró.

– Claud, itt vagyok!... Claud, hol vagy? Claud, itt vagyok! Claud hol vagy? Claud...

Várta a választ, reménytelenül. A felvétel egyhangú litániája váratlanul elaltatta.

*

A fedélzeti gyengélkedőben Belle lecserélte Silbad kötését.

– Kemény vagyok – mondta az öreg. – A fejsérülés, ha nem öl meg rögtön, akkor egyáltalán nem öl meg. A maga vöröse egy kicsivel továbbment, nemde?... Ó! Bocsánat, nem kellene beszélnem róla.

– Beszéljen a Perdide-ről Silbad. Amit mesélt róla, nagyon hihetetlennek tűnik. A telepések miért nem laktak a dombok között?

– Hogy?

– A darazsak óta nem voltak ott.

– Ó, de... elfelejtett egy dolgot, szépségem. A termőföldek messze vannak a domboktól. Nagy gépek nélkül lehetetlen bármit odaszállítani. Lehet élni a dombokban, lehet enni valamennyit, vizet inni, vagy a ligol levét, de nem lehet vagyont csinálni. Lámpás fákat ültetni a farm körül pedig lehetetlen. A terep nem alkalmas nekik, ahogy a dombok sem alkalmasak termesztésre... Nem, ahogy mondtam, ez a bolygó nem gyarmatosítható nemzeti szinten. Minden vállalkozás kudarcra van ítélve.

– De hogy lehet, hogy egyik kormányt sem érdekli?

– Ó, tudja, hogy mennek a dolgok. A Gamma 3 népei állandóan háborúznak egymással. Várni kell, amíg a civilizációjuk eléri az érett kort. A Sidoine-on kicsit ugyanez a helyzet. Erősen vitatkoztak rajta, a Birodalom bukása után felfordult minden. Az emberek lakta településeknek nincs sok haszna. Ott van például az Ördöglabda. Elhiszi, hogy Max visszavásárolhatta volna a Birodalom bukása nélkül?

Belle befejezte a kötözést és sóhajtott egyet, az öreg pedig felvette a sapkáját.

– Miket mond, Silbad? Hogy Max...?

– Max megvette az Ördöglabdát a Sidoine Köztársaságtól. Nem tudta?

– Max a tulajdonosa a...

– Az Ördöglabdának, így van: Ő az uraság és én vagyok a hűbérese, a gondnoka, az önkéntes és haszontalan őrsége. Nyugdíjas matróz vagyok, akinek Max nyitott egy nyaralóparadicsomot.

Belle nem tudott túllenni a meglepettségen, hihetetlennek tűnt, hogy egy ember a gazdája egy egész bolygónak.

– Ez az ő nagy ügylete – mondta az öreg. – Tudja, hogy

Max miért hajtja a pénzt ilyen őrült módon?

– Élvezetből, gondolom.

– Kicsit igen, de főleg, hogy az Ördöglabdán tökéletes nemzetet hozzon létre, a boldog emberek Édenkertjét. Tudom, hogy akkor valósítja meg a tervét, amikor csak akarja, de még mindig vár vele. És újra megkérdezem, tudja-e, hogy miért?

Belle tudni akarta. Silbad rosszindulatúan ráncos képpel odahajolt a nőhöz. – Ez titok – suttogta. – Max nem is sejti, hogy rájöttem. De ugye nem árul el, hogy ezt mondtam?

– Ugyan, Silbad!

– Jó, elmondom: arra vár, hogy meghaljak. Ő ilyen fajta.

– Hogy micsoda? Ezt nem értem.

Az öreg kuncogott a szakállába.

– Pedig egyszerű. Max tudja, hogy szeretem a magányt az Ördöglabdán. Annyira szeret engem, hogy már zavarba ejt. Arra vár, hogy szép csendben elmenjek, mondom! Fiatal, az őrült utazásai csak még jobban megfiatalítják. Rengeteg ideje van... És mondok magának mást is... A kalózokról...

– Nos?

– Max a maga módján kijátszotta őket. A gépüket a Gamma 10 egyik műholdjára állította. Sosem fognak tudni továbbmenni onnan. Tartalékban tartja őket a jövőt illetően. Amikor megismerik majd az Ördöglabdát, biztos lehet benne, hogy nem lesznek majd ellene. A műhold meg nem annyira kellemetlen, addig is. Talán nem a Paradicsom, de már az előszobája. Szereti meglepni az embert.

– De miért akarná odavinni azokat az akasztófárávalókat?

Silbad kacintott egyet.

– Csak bízson benne, szépségem. A nagy Max mindig

tudja, hogy mit csinál. Valami módon szimpatikusnak kell, hogy találja őket. Vagy azt gondolja, hogy néhány öreg bunyós hasznos lehet.

– De hát veszélyes megbízni ezekben a kalózokban!

– Sokkal veszélyesebb engedetlennek lenni Maxszal szemben, higgye el. Tudná uralni őket. Ők pedig házőrző kutyaikként tisztelnék őt. Senki sem hűségesebb egy erős és igazságos vezérhez, mint a régi zsvány. Ezek a fickók nem törődnek semmivel, megvetnek mindent, nem hisznek el többé semmit. De egy hős vezérért mindenre képesek. Maxnak pedig meg is van az egyénisége ehhez. A Lambda határain belül mindenütt tartogat embereket, hogy benépesítse az Ördöglabdát: tudósokat, művészeket...

Egy darabig csendben maradtak. Belle aznap még nem látta Maxot. Hitt férfias kitartásában és nagylelkűségében, a szándéka, hogy megmentse Claudit, eléggé meggyőző volt. De mégis ... Boldog emberek paradicsoma egy álombolygón! Ezt azért nehéz elhinni.

– Szerintem Max cinikus – mondta a nő.

– Az hát. Borzasztóan. De mint sok cinikus, ő is csalódott idealista. Jól ismerem. Tudtán kívül megőrizte gyermeki szívét. És Claude halála szörnyen megrendítette. Régi bajtársa volt, akit szintén el akart vinni az Ördöglabdára. Amikor azt mondta, hogy inkább meghalna, mint hogy ne mentse meg a gyereket, teljesen őszinte volt, nem csak a levegőbe beszélt. És sajnos képes rá, hogy minket is megöljön, hogy mindenáron elérje a célját!

– Szóval ez az út ennyire veszélyes?

– 99,9 százalékos fénysebességgel! – kiáltotta Silbad. – Mi is könnyen fénysugarakká válhatunk, és akkor jól néznénk ki! De az aggodalmamat enyhíti, hogy bízom a technikai jártasságában. Ez a fickó démon és félisten egyszerre. Még sose hallottam, hogy valami ne sikerült volna neki... Csukjuk be a szemünket, és hagyjuk, hadd

csinálja. Meglátja, meg fogja menteni a kölyköt.

Belle remegő hangon vonakodott.

– Ó... Igen... Ezt szeretném, tiszta szívemből ezt szeretném én is. Gondolja, hogy megengedi, hogy gondoskodjam majd a gyermekről?

Silbad hunyorított.

– Azt hiszem, mindent megkap majd tőle, tudva a kérését, szépségem... Ragaszkodik ehhez a kis elveszett élethez, ugye? Különösen amióta... van egyféle büntudata a...

– Ne beszéljen erről – mondta a nő könnyekkel küszködve.

– Bizakodjon, Belle. Max meg tudja oldani az ilyen áldott problémákat.

Belle nem értette teljesen, mire gondol az öreg, Silbad észre is vette rajta.

– Bocsásson meg, ez egy sidoine-i kifejezés. Más szavakkal: van egyfajta adottsága hozzá, hogy véghezvigye azt, aminek sikerülnie „kell”. Megtaláljuk Claudit – mondta Silbad és felállt, de az egyik lába megroggyant, meg kellett kapaszkodnia egy asztal sarkában. – A flaskáját! Pedig nem is ittam ma még semmit. Pár napja egyfolytában szédülök. Ez Max 99,9 százalékos tempója miatt van. Magának nincs semmi baja tőle?

Belle azt mondta, hogy nem érez semmi különöset.

– Akkor – mondta az öreg – ez azért van, mert fejbe vágta. Majd elmúlik.

Második fejezet

A Nagy Max már három napja folyamatosan lassult. Az átjáróhíd ablakából már szabad szemmel is jól látszott a Perdide.

Max le sem vette a szemét a bolygóról. Úgy tűnt, mintha fürkészné a dombokat és az erdőket, keresné az elveszett gyermeket a fák között.

A mikró előtte volt, mint egy hasznavehetetlen emléktárgy. Kíváncsi volt, hogy nem romlott-e el. Többször szétnyitotta, hogy ellenőrizze az érintkezést. Épnek tűnt, már amennyire meg tudta ítélni anélkül, hogy elmerült volna a többi részében is. Talán a másik mikróban lehet a hiba, ami a gyermeknél van...

*

A mulatt csak egyszer feküdt le, amióta eljöttek a Gamma 10-ről, de az álmoság időnként meglepte a posztján. Olyankor a műszerfalra borult néhány órára, de rendre rémálmok gyötörték ebben a kellemetlen pózban. Legtöbbször Belle ébresztette föl, és kényszerítette, hogy egyen egy keveset. Ami Silbadot illeti, egyre gyakrabban szenvedett a szédüléstől, általában egy üveg koszk előtt bóbiskolt.

*

Egy nap Max riadtan ébredt fel, és hívta Belle-t.

– Azt hiszem, kiadott valami hangot – mondta Max.

Egy darabig hallgatóztak, és tényleg hallottak valami recsegő zajt, de az máshonnan jött, a fedélzeti hangszóróból.

Max csalódott, de kíváncsian beállította a keresőt, hátha elkap valami rejtett rádióadást.

– Közeledünk a többi űrhajóhoz – mondta Max. – Sokan vannak itt.

Még mielőtt befejezte volna a számításokat, hogy lokalizálja a rádióadások forrását, a háromszög alakú képernyőn egy öt hajóból álló raj tűnt fel, 278-5-30-ra fölöttük, csak tízezer kilométernyire.

Maxnak gyorsan irányt kellett változtatni, hogy elkerüljék az ütközést. Az öt hajó, mint a villám, úgy haladt el, közben titokzatos jeleket bocsátottak ki, nem válaszolva Max üdvözlő hullámaira.

– Nem kíváncsiak ránk – mondta Max. – Beszélhettek volna velünk, vagy legalább visszaköszönhettek volna. Ez a legkevesebb az űrben.

Időközben más rádióadások vették át az előzőek frekvenciáját, amik már a távolba veszték.

Követve az előzőek útját, öt másik hajó haladt el teljes sebességgel, majd három, majd még öt...

Noha nem volt könnyű, Maxnak sikerült az egyiket lefényképeznie. A négyzetrácsra egy két kilométer átmérőjű gömb látszott, fényes burkolatán pedig ezek a betűk:

IMP-EXP-PERDIDE-GAMMA III

Meglepődni sem volt idejük azon, hogy egy másik rádióadás kezdte rezgetni a vevőkészüléket. Először nem volt más, mint messziről jövő rejtjelek sorozata, majd érthető beszéd hallatszott: egy erősen gammien akcentussal beszélő férfi mély, orrhangon parancsot adott Maxnak:

– Nagy Max jelzésű űrhajónak! Ön egy kereskedelmi

pályán tartózkodik. Változtasson az útvonalán, álljon 270-7-30-ra felfelé, és álljon meg.

– Kik maguk? – kérdezte Max.

– Az AX 52 Gammien rendőrségi cirkáló. Megismétlem: változtasson az útvonalán, álljon 270-7-30-ra felfelé, és álljon meg. Amennyiben ellentmond, megkezdjük az általános eljárást.

Max döbbenetesen nézett Belle-re.

– Nem ellenkezem. Nem ez lenne az első, hogy... Inkább eleget teszek a kérésüknek... Ez a Perdide? – kérdezte Max és új irányba állította a gépét, majd elfordította a hajtóműkart.

*

Két órával később a Nagy Max fedélzetét nyüzsgő gammien rendőrök lepték el.

A parancsnok kikérdezte a mulattot, és Max válaszai meggyőzték a jóhiszeműségéről és a tájékozatlanságáról. A tiszt egyre kevésbé volt dolyfös és előírászerű. Néha lopva Belle-re nézett, csodálva a nőt, végül mosolyogva így szólt:

– Ezt most megússzák egy egyszerű bírsággal. Tudjuk, hogy már jó ideje nem járt errefelé, fiam. Mit keres a Perdide-en?

– Meg akarom menteni egy barátom fiát, aki elveszett Songföld határán. Bátorkodhatom megkérni önöket, hogy kísérjenek el minket, Parancsnok? A kölyök teljesen egyedül van a dombok között, és a darazsak ebben az évszakban rajzanak leginkább. Nem várhatunk túl sokáig, meg kell találnunk, hogy elkerüljük a legrosszabbat. Gondolom, van néhány bázisuk ezen a bolygón. Tudná őket értesíteni, mielőtt megérkezünk?

A parancsnok elvörösödött, és úgy nézett Maxra, mint aki bolondot lát.

– Hogy micsoda? – fuldoklott a parancsnok. – Ne mondja már, hogy... A Perdide-en negyven éve nincsenek darazsak, öregem! Miről beszél maga?

Max elképedt és leroskadtt egy ülésre.

– Parancsnok, az egyikünk...

– Mégpedig maga az, bajtárs, maga az, aki téved. Kérdezze csak meg az embereimet. Túl sokat utazott, öregem...

Egy mogorva hang szólalt meg mögöttük. Silbad a hallottak miatt már kevésbé kóválygott, de a palackját azért a kezében tartotta.

– A flaskáját – mondta. – Az a benyomásom, hogy valami nem kerek. Mit mond ez a katona? – kérdezte, majd úgy megtántorodott, hogy Belle vállában kellett megkapaszkodnia, aki alig bírta megtartani. Max gyorsan odalépett, és a hóna alá nyúlt.

– Vissza kellene feküdnöd, Silbad – mondta Max.

A tiszt gyanakodva nézte hármójukat.

– Maguk drogoznak mindhárman?

– Nem – mondta Silbad. – Csak én vagyok részeg, a többiek nem... Szóval azt állítja, hogy nincsenek darazsak a Perdide-en, matróz?

A rendőr úgy nézett az embereire, mintha tanúskodást várna tőlük.

– Ez a három bolond úgy beszél, mintha semmit sem tudna a fejlesztésekről. Azt hiszem, a jellemző időeltolódás esetével állunk szemben.

Max felugrott:

– Ön téved, parancsnok! Nincs három hónapja, hogy a Perdide-del kommunikáltunk. Körülbelül ötven fénynapnyira voltunk ettől a bolygótól. Úgy értem, hogy nem egyenes vonalban, és az így megtett távolság... úgy kilencven fénynap. Feltételezhetően van időeltolódás, de legfeljebb hatvan nap, és nem negyven év...

– A fejlesztéseket egészen pontosan hatvan éve és három napja kezdték el – mondta a tiszt.

– Plusz huszonkét perce és három másodperce – gúnyolódott Silbad vihogva.

– Ezt határozottan tudom, mert a Perdide nemzeti ünnepe pontosan tegnapelőtt volt. A Gamma 3 tartotta a megemlékezést.

Max egy pillanatra elcsodálkozott.

– Nemzeti ünnep? – kérdezte. – A Perdide-nek van nemzeti ünnepe? Tehát itt van egy nemzet?

A tiszt sóhajtott egyet: – Mindent meg kell tanulniuk. A Perdide húsz évvel ezelőtt nyerte el függetlenségét. Már nem függ a Gamma 3-tól, a volt metropoliszától, de nagyon szoros a gazdasági kapcsolatuk. Viszont saját magát kormányozza.

– De ön azt mondta, hogy maga gammien!

– Persze. A bolygóközi rendőrség közös. Gammien vagyok, de a Perdide-i Szektor Vezetőségének fennhatósága alatt, például. De az embereim fele legalább perdide-i születésű. Így van, hadnagy?

Az egyik rendőr széles mosollyal tisztelgett.

– Forest hadnagy, huszonhat éves, a 7-es Blokk klinikáján születtem, Újvárosban.

– Hogy micsoda?! – kiáltott fel Silbad. – Mi az, hogy Újvárosban?

– A fővárosban.

– Ahogy mondtam, önök eltolódtak az időben – mondta a parancsnok.

– Ha megengedi... – kért elnézést Max, leült a táblázatához, és aprólékosan leellenőrizte a helyzetüket, egyeztetve a karkötője ábráival és számlapjaival.

Hosszan, nagy műveleteket számolt a gépeken, majd hirtelen rávágott az öklével az asztalra, teljesen elsápadt, és káromkodott egyet.

– Hagytam, hogy a mikró félrevezessen! Claude hívásakor egy pillanatig sem gondoltam, hogy a mikró meghibásodhat. Százhárom évnýt tévedtem. Feltéve, hogy Claudit megmentették, és hogy a Perdide-en maradt, ma százhét éves lehet... Igaza van, parancsnok. Túl sokáig és túl sokat utaztam. Amíg én tíz évet éltem, a Perdide népe a többszörösét.

– Efelől sosem volt kétségem.

Silbad, úgy gesztikulált, mint egy régi bábu, és megkérdezte:

– Claudi öregebb, mint én?

– Ha él, akkor igen!

– De hát... Beszéltem hozzá, elénekeltem neki az Üstökös nótát, hogy megnevettessem... És nevetett!

– A hangja százhárom évvel később érkezett meg.

– De nem ez a legmegdöbbenőbb, ezt még megértem. Amit nem tudok megemészteni, az az, hogy azonnal válaszolt, semmi késés nem volt. Tehát egy vissza... öö... visszaható...

– Be kell ismerni – vágott közbe Max. – Ez az űr-alattiság tréfája, és képtelen vagyok megmagyarázni. Az űr alatti kutatásokkal hogy állnak, parancsnok?

A parancsnok a fejét rázta.

– Nem része a tízéves tudományos tervnek. Néhány matematikus szokott néha beszélni róla, de az elméletnél még nem jutottak tovább. Honnan szerezte ezt az űr alatti mikrót?

– Claude adta, Claudi apja. Ő hozta az Epsilonról...

– Később találkozunk – mondta a tiszt. – A mágnesvontatóval bevisszük önöket Újváros űrkikötőjébe. Eleget kell tennünk bizonyos formaságoknak. Akkor tehát, ő a barátjuk?

Belle és Max Silbadra nézett, aki megingott, és hanyatt esett, mielőtt még valaki fellökhette volna.

Harmadik fejezet

Tizenöt napig maradtak a Perdide-en.

Amint Silbad felépült, Max elhozta a kórházból, ahová bevitték. Elvitte egy Újváros környéki bérelt luxusvillába, és Belle gondjaira bízta, ideje java részében pedig a bolygó irattáraiban és könyvtáraiban kutatott, kimondottan Claudi után nyomozva.

Egy napon, rengeteg csalódás után, a kezébe akadt egy Bader nevű szerző könyve *A Perdide hőskora* címmel. A könyv felkeltette az érdeklődését, és amikor megtudta, hogy a szerzője még él, felkereste.

*

Bader magas, sidoine-i öregember volt, de már honosították. Udvariisan fogadta Maxot, és örült, hogy beszélgethet a régi időkről.

Amikor Max rákérdezett, tud-e valamit egy Songföld határán elveszett gyermekről, az öreg Bader elfehéredett, és megkérdezte, mikor történt...

*

Max amilyen gyorsan csak tudott, visszament a villába. Gyorsan keresztülágott egy csodálatos fákkal teli parkon, felment négy lépcsőfokot, és beleütközött egy cselédbe. Sietve bocsánatot kért, majd néhány lépés után visszafordult, és feltett neki pár kérdést egymás után:

– Belle hercegnő itt van?... Mi az a gép, amit ott láttam?

Maga látogató?

– Belle hercegnő Silbad úr ágyánál van, uram. Egyre rosszabb az állapota. A gép azé az orvosé, akiért engem küldtek.

Max kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de inkább besietett Silbadhoz.

A folyosón találkozott Belle-lel.

– Megtaláltam Claudit – mondta Max, mire Belle az ajkára tette az ujját. – Ennyire rosszul van?

– Jöjjön, nézze meg. Az imént önt hívatta – mondta Belle.

Max a falnak dőlt, és a homlokára tette a kezét, arcán látszottak az érzelmei. Intett a fiatal nőnek, hogy menjen csak be a szobába egyedül.

– Adjon egy percet – mondta Max –, nem akarom felkavarni.

A nő értetlenül nézett rá, majd az orvoshoz szólt, aki éppen kijött.

– Nos, doktor úr?

Az orvos bizonytalanul legyintett.

– Kezd újra tudatánál lenni. De már nincs neki sok hátra...

Belle az ajkába harapott, és bement a szobába, közben Max halkán pontosabb választ kért az orvostól, aki fojtott hangon válaszolt.

– Túl régi a sérülése. Nem tudok mást tenni azonkívül, hogy negyvennyolc órával meghosszabbítom az életét. Nélkülem fel sem tudna ébredni.

*

Silbad Belle kezét fogta.

– Valamit mondanom kell, szépségem – mondta gyenge és torz hangon.

– Ne fárasztja magát, Silbad, majd elmondja később.

– Nem, nem. Most akarom... Emlékszik, hogy nem vallottam be magának valamit az út alatt?... Tudja jól... nem akartam elmondani... több okból is... de most szeretném elmondani.

A nő emlékezett az apró incidensre.

– Ugye? Tessék... Szeretném elmondani, mert arra kértem, hogy... hogy nézzen rám... mert az ön szemeinek a színe pont olyan, mint a sidoine-i égbolt... Ha tudta volna, akkor a tekintete elvesztette volna a természetességét.

Belle Silbad bekötöztette fejére tette a kezét.

– Most inkább pihenjen.

Az öreg nem fogadta meg a tanácsot.

– Vén hülye voltam, Belle, vén hülye, hogy szerelmes voltam egy bolygóba. Inkább találnom kellett volna egy zöld szemű nőt, nemde? – mondta Silbad fájdalmasan elmosolyodva, majd lihegve folytatta: – Meg kell mondanom Maxnak... Egy ilyen nőt mint maga... nem engedhet el csak úgy... Jobb, mint szeretni egy... egy kavicsot... egy öreg kavicsot...

Belle elvörösödött és Maxra nézett, aki éppen belépett a szobába. Úgy tűnt, a mulatt nem hallott semmit. Megfogta Silbad másik kezét és mosolygott:

– Megijesztettél minket, öreg cimbora.

Silbad lassan elengedte barátja kezét. Lázas és ügyetlen ujjával lehúzott egy gyűrűt a kisujjáról és Maxnak nyújtotta.

– Ezt majd... ezt majd add a feleségednek – mondta.

– De hát én nem is vagyok házas!

– Majd... majd később – hebegte Silbad, mielőtt elaludt.

Belle arca aggodalmas lett.

– Max! Csak nem?...

– Nem – mondta a mulatt, kitapintva Silbad pulzusát. – Hagyjuk, hadd pihenjen – majd közelebb húzódott Belle-

hez. – Megtaláltam Claudit. Valaki más mentette meg, még régen.

Belle megsimogatta Silbad homlokát. Maxnak úgy tűnt, a nő nem is értette, amit mondott neki az előbb.

– És nagyon öreg, ugye? – kérdezte Belle suttogva, miután megnyugodott egy kicsit.

– Öreg, igen.

– Nem hittem volna, hogy sikerül. El tudott volna menni innen, vagy...

– Elment. De visszajött.

– És emlékszik?

Max a fejét rázta.

– Nem tudja.

Belle sóhajtott, egy darabig csendben maradt, majd megkérdezte: – És hol van?

Max hosszan Belle-re nézett, majd fejével a haldokló Silbad ágya felé biccentett.

– Silbad az.

Negyedik fejezet

Az öreg Bader, akit Max meglátogatott, elmesélte Claudi történetét.

Bader mint fiatal rovarkutató, a birodalmi kormányzat küldöttjeként a darazsak éves vonulását tanulmányozta, a kiindulópontjaikat, a gyülekezési szokásaikat és elterjedési módjukat.

Egy napon, amikor alacsonyan repült Songföld szélén, rajokat látott, amelyek egy irányba igyekeztek, és egy pont fölött elkezdtek körözni.

– A darázsraj forgószélnek tűnt távolról – mesélte –, amelynek észak-északnyugat felé kellett volna haladnia az erdő fölött. Kíváncsian kerestem a megfelelő szöveget, hogy lássam, mi vonzotta oda a rovarokat, próbáltam nem megijeszteni őket, mert tanulmányozni akartam a viselkedésüket.

És akkor meglátta.

– Egy félmegtelen ember volt. Először azt hittem, egy nő, a vállára omló szőke haja miatt. Gondolkozás nélkül a felhő közepébe rohantam, mire a darazsak szétoszlottak. Persze, addig nem voltak veszélyesek, amíg a nő a fák alatt maradt. De úgy tűnt, hogy egy tisztás felé tart... Néhány méternyire föléértem, ő rémült arccal rám nézett. Csak akkor láttam, hogy nem nő, hanem kislány, még szinte kisgyerek, legalábbis még azt hittem...

Sajnos, a gyermek még jobban félt, mint a darazsak, és kimenekült a fák fedezékéből.

Bader örült a pillanatnyi helyzetnek, de az erdő ezen része kevésbé volt sűrű. A lámpás fák függőnye egyre

gyéresebbé vált, a tisztások pedig egyre tágabbak lettek. A gyermek a legrosszabbat kockáztatta.

Gyorsan leszállt, hosszú percekig tartott, amíg felöltötte magára a védőszkafandert, aztán megkereste és elkapta a gyermeket, aki a repülő fémszörnytől is meg volt ijedve. Bader megnyugtatta, és a karjaiba vette a kimerült kis testet...

– Próbáltam rámosolyogni a sisakomból, ő meg rugdosta a kitömött szkafanderemet, miközben futottam vele a nyílt terepen hagyott gépemhez, ahogy csak tudtam! A darazsak ránk támadtak. Az egyik karomban fogtam a gyermeket, a másik karommal a fegyveremért nyúltam, hogy lángfüggönyt csináljak ellenük. De a darazsak... Szörnyű volt... A szemem láttára megskalpolták...

Végül sikerült elindulnia a gépével, a megnyomorított, de legalább életben maradt gyerekekkel. Akkor látta meg igazán, hogy valójában fiú, egy szegény kisfiú, félig szétmarcangolt koponyával, amiből kilátszott az agya.

– Megkérdezte tőle a nevét?

– Elvesztette az öntudatát. Menekülés közben szólítgatott valakit... Valami furcsa nevet mondott... Valami Ikló, vagy mi...

– Mikró?

– Azt, lehetséges. Nagyjából elláttam a sebeit, és azonnal visszatértem vele a Sidoine-ra, hogy rábízam az orvosokra és...

– És?

– Nem volt gyermekem, tudja... én... a feleségem és én örökbe fogadtuk őt, de aztán sok bajt okozott nekünk. Még évekig lábadozott szegényke, de mi kitartóan, nagy nehezen meggyógyítottuk. Sidoine összes specialistája foglalkozott vele, mindhiába. Aztán tizennyolc éves korában átesett egy műtéten, amittől rendbejött. Sírtunk az örömtől. Az addigi emlékezetét teljesen elvesztette, és mi

úgy gondoltuk, hogy nem is szükséges neki beszélni róla. Úgy tudta, mi vagyunk az igazi szülei.

– És azután?

– Nagyon kedves természetű volt, de képzelgő és álmodozó. Amikor eljöttem a közigazgatásból, hogy szerencsét próbáljak a Perdide-en, kedvet kapott az utazáshoz, az úrutazáshoz. Egy napon aztán elhagyott minket. Ez a baj a gyerekekkel, hogy mindig eljön az a pillanat, amikor kirepülnek. Soha többé nem láttam az én kis Sylvainemet. Később a feleségem meghalt, én pedig sokat utazgattam egyedül. Azt reméltem, hogy megtalálom. De ahogy telt az idő, lemondtam róla.

– Azt mondta, hogy Sylvain?

– Igen, azt a nevet adtuk neki. Sylvain Bader. A barátai Sylbadnak hívták.

Max felpattant: – Micsoda?

A saját csodálkozásánál csak az öreg Bader meglepettsége volt nagyobb.

Az öreg azután fényképeket mutogatott egy fémkalapos kisfiúról, majd egy aggódó tekintetű kamaszról: Silbad volt az, kétségtől. Ő volt az, fiatalabban, de teljesen felismerhetően.

*

Silbad azon a héten halt meg. Lázálmában a Mikrót szólongatta, gyermeki hangon, vagy inkább pityeregve, hogy: – Énekeld el az atrali dalt, az anyukám hangján...

Amikor Silbad örök álmra szenderült, Max szarkofágba helyezte, hogy eltemethesse az Ördöglabdán.

Belle is úgy érezte, mintha az egyik szülőjét veszítette volna el. Max vigasztalta.

– Gondolja, hogy Silbad örülne, ha sírni látná magát? Azzal vádolná, hogy háborgatja az Ördöglabda égboltját.

– Ezt hogy érti?

– Emlékszik a zöld színre!

Belle kicsit elmosolyodott a könnyei között.

– Ha hall minket – mondta Max –, biztosan igazat ad nekem.

Belle meglepődött.

– Ön hisz a halálon túli életben, Max?

– Nem tudom. Ezt mi nem tudhatjuk... Nézze Silbadot: ő kapcsolatba lépett a múltbeli önmagával. Az öregember segített megmenteni a gyermeket, aki ő volt. De ha ő, az öreg, megmenekült, akkor Claudinak is meg kellett menekülnie. És ugyanolyan körülmények között! Van egyfajta állandóság a múltban... és a jövőben.

Belle ismét mosolygott egy kicsit, szomorú, de reménykedő tekintettel.

– Az is meg van írva, hogy a nagy Max először veszítene? – kérdezte.

– Ezzel mit akar mondani?

– Emlékezzen, Max. Mindig azzal áztatja magát, hogy nyer. Maga mondta: „Azt hiszi, hogy szokásom veszíteni?” És most, ugyanabban a személyben egyszerre két, magának kedves valakit veszített el, hónapokig tartó haszontalan utazás után, és mellesleg a vagyona is az enyészeté lett. Ön mindenre érzékeny, kivéve az érzelmeket. És ez az, amin el kell buknia, ugye?

Max visszamosolygott.

– Az attól függ. Még az érzelmekkel is többet nyerek, mint veszítek. Valójában ez az utazás többet jelentett nekem, mint az összes többi eddigi együttvéve.

Belle majdnem sokkot kapott:

– Csak nem talált módot, hogy...

– Nem a pénzről beszélek – vágott közbe Max.

Max nézte Belle-t, és gyönyörűnek látta. Szemeiben csillogó utolsó könnycseppjeivel Belle is nézte Maxot. Kissé

duzzadt ajkaival, félig nyitott szájában gyöngyszerű fogaival kíváncsiabb volt mint valaha.

– Azon gondolkoztam, hogy egy olyan kincset vinnék az Ördöglabdára, amelyet még sosem szállítottam a gépemmel... – mondta egy kicsit aggódva, majd halkán és mély hangon hozzátette: – Csak öntől függ.

A nő elmosolyodott, odalépett Maxhoz, és átölelték egymást.